

2 KORINTHE

1:1-2:17

Paulus schrijft over Gods troost in verdrukking en verdedigt zijn oprechtheid tegenover de Korinthiërs.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/2-korinthe/1-1-2-17

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De gemeente in Korinthe en de heiligen in Achaje	4 min	5
2	God troost Paulus na zware beproevingen	2 min	7
3	Troost in de verdrukking	3 min	8
4	Gods troost komt in perioden	2 min	9
5	Troost ontvangen om anderen te troosten	4 min	10
6	Paulus vult het lijden van Christus aan	4 min	13
7	Paulus in levensgevaar in Asia	4 min	15
8	Boven eigen kracht op God leren vertrouwen	3 min	17
9	God verlost wanneer eigen middelen falen	2 min	19
10	Gods uitredding en het gebed van de gemeente	2 min	20
11	Gebedsverhoring leidt tot dankzegging	4 min	21
12	Uitredding als genadegave van God	3 min	23
13	Gaven van genezingen en wonderen	3 min	24
14	Genezingen ontvangen als gave van God	4 min	26

15	Waarom genezingen naast wonderen staan	3 min	27
16	Paulus beroept zich op een zuiver geweten	4 min	28
17	Paulus verandert zijn reisplannen	2 min	30
18	Een eigen ervaring met wantrouwen in de kerk	5 min	31
19	Paulus verdedigt zijn betrouwbaarheid	4 min	34
20	Eden afleggen en eerlijk spreken	4 min	36
21	Paulus' woorden en de trouw van Christus	3 min	38
22	Alle beloften van God vervuld in Christus	2 min	39
23	Paulus blijft weg om de gemeente te sparen	2 min	41
24	Paulus kan streng optreden	3 min	43
25	Gezag in de gemeente dient tot opbouw	3 min	45
26	Dienend leiderschap en de vrijheid van Apollos	3 min	47
27	Gemeenteleiders mogen niet heersen	2 min	48
28	Standhouden door persoonlijk geloof	3 min	49
29	Een brief vol tranen in plaats van een bezoek	3 min	51

30	De gestrafte broeder vergeven en herstellen	3 min	53
31	Vergeving voor Christus en Satans invloed	3 min	54
32	Paulus wacht in Troas op Titus	2 min	56
33	Christus' triomftocht en de geur van het Evangelie	2 min	57
	Om verder te lezen		58

1

De gemeente in Korinthe en de heiligen in Achaje

Laten we nu 2 Korinthe, het eerste hoofdstuk, opslaan. Nu we al het inleidende materiaal hebben afgehandeld, gaan we de verzen zelf behandelen.

Paulus, apostel van Jezus Christus door de wil van God, en Timotheüs, de broeder, aan de gemeente van God die in Korinthe is, met al de heiligen die in heel Achaje zijn: genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Heere Jezus Christus.

2 KORINTHE 1:1-2

Het enige wat hierover echt gezegd moet worden, is dat Korinthe, voor het geval je dat niet wist, in de provincie ligt die Achaje heette. Dat was het zuiden van Griekenland. Omdat we voornamelijk Amerikanen zijn, weten we waarschijnlijk niet zo veel van aardrijkskunde. Volgens berichten kunnen Amerikanen op een kaart zonder namen bijna nooit de afzonderlijke landen van Europa bij naam aanwijzen. Europeanen lachen ons daarom natuurlijk uit. Natuurlijk hebben zij een betere reden om dat te kunnen dan wij. De meesten van ons zullen die landen nooit zien, maar het is uiteraard wel een beetje beschamend hoe weinig aardrijkskundige kennis we hebben.

Voor het geval je nu toevallig bij de mensen hoort die in verlegenheid zouden raken als hun gevraagd werd waar Griekenland ligt of hoe Griekenland eruitziet: Griekenland is een schiereiland dat zich naar het zuiden uitstrekt tot in de Middellandse Zee. In de dagen van Paulus waren Noord-Griekenland en Zuid-Griekenland afzonderlijke Romeinse provincies. De noordelijke provincie heette Macedonië en de zuidelijke provincie heette Achaje. Veel van de gemeenten waaraan Paulus schreef, bijvoorbeeld de Thessalonicenzen en de gemeente in Filippi, en sommige gemeenten zoals de gemeente in Berea, lagen in het noordelijke deel van Griekenland, Macedonië.

Maar wat de gemeenten in het zuiden van Griekenland betreft, ging het voor zover wij weten grotendeels om de gemeente van Korinthe. Paulus heeft ook in Athene gepredikt en er was een gemeente in Kenchreeën, maar het is moeilijk te zeggen of dat een andere gemeente was dan de gemeente in Korinthe. Kenchreeën was een havenstad heel dicht bij Korinthe. Het was waarschijnlijk een afzonderlijke gemeente. Maar we weten niet in hoeverre het Evangelie in heel dat zuidelijke gebied van het Griekse schiereiland was gepredikt.

Paulus richt de brief niet alleen aan de Korintheïers, maar ook aan alle heiligen die in heel Achaje zijn. Het is interessant dat hij dat doet, aangezien de brief heel persoonlijk is en vaak zinspeelt op dingen die in de gemeente in Korinthe zelf zijn gebeurd. Dat doet vermoeden dat alle heiligen in Achaje op de hoogte waren van de zaken die hij hier bespreekt. Het is zelfs mogelijk dat alle heiligen in Achaje op de een of andere manier verbonden waren met de gemeente in Korinthe. Misschien was er geen andere belangrijke stad met een grote gemeente in Achaje. Wij kennen er in elk geval geen.

Dus hij richt de brief aan alle heiligen in heel Achaje. Met andere woorden, niet alleen aan degenen die in de stad Korinthe wonen. Al waren degenen die wel in Achaje maar niet in de stad Korinthe woonden, misschien op de een of andere manier verbonden met de gemeente in Korinthe. Die gemeente was misschien een middelpunt voor allerlei gemeenten in de omgeving.

Zoals gewoonlijk vermeldt hij wie er bij hem is. Deze keer is dat Timotheüs. In 1 Korinthe vermeldde hij niet dat Timotheüs bij hem was. Hij noemde Sosthenes, die een leider van de synagoge in Korinthe was, maar die blijkbaar met Paulus naar Efeze was gereisd, waar Paulus 1 Korinthe schreef. Nu is Timotheüs bij hem en lezen we niets over Sosthenes. We weten dus niet of Sosthenes op dat moment naar Korinthe is teruggegaan of dat hij ergens anders is.

2

God troost Paulus na zware beproevingen

Hoe dan ook, Paulus begint in hoofdstuk 1, vers 3, met de woorden:

Geprezen zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheden en de God van alle vertroosting,

2 KORINTHE 1:3

Paulus gaat een paar verzen verder vertellen waarom hij zo veel troost ervaart. Dat komt doordat hij in grote verdrukking heeft verkeerd. Die verdrukking had meerdere oorzaken. Een deel ervan werd veroorzaakt door de mensen in de gemeente zelf en door de opstanden in de gemeente van Korinthe, en daardoor heeft hij onder spanning gestaan. Bovendien is hij in Asia geweest. Dat is natuurlijk Efeze en de omliggende streek. Hij is daar in levensbedreigende omstandigheden terechtgekomen, waaraan hij maar ternauwernood is ontkomen. Daar gaat hij het over een paar verzen over hebben.

Hij heeft dus een aantal zware beproevingen doorgemaakt en hij heeft troost ontvangen. Het ene is dat God hem heeft verlost uit de levensbedreigende situatie waarin hij in Asia verkeerde. Het andere is dat hij getroost is doordat Titus goed nieuws bracht over wat er in Korinthe is gebeurd. Dat was iets waar Paulus zich tot voor kort grote zorgen over maakte. Daarom verheugt Paulus zich over de troost en de vertroosting die hij heeft ontvangen.

Hij schrijft deze troost toe aan God Zelf. Het is God Die de situatie in Korinthe tot een oplossing heeft gebracht en Die Paulus heeft getroost door wat Titus daarover vertelde. Het is ook God Die Paulus heeft verlost uit de levensbedreigende omstandigheden die hij iets verderop, in vers 8 tot en met 11, noemt en die hij onlangs ook heeft doorgemaakt.

Dus hij dankt God en looft God, in dit geval niet in het bijzonder voor het behoud in het algemeen, zoals hij vaak aan het begin van zijn brieven doet. Hij dankt God aan het begin van zijn brieven vaak voor dingen die God in Christus voor ons behoud heeft

gedaan, of hij verheerlijkt God daarvoor. Dat Christus voor onze zonden is gestorven en ons heeft verlost, en dat soort dingen. Maar hier gaat het om iets persoonlijkers, iets specifiekers: dingen die hij net heeft meegemaakt. Hij heeft zojuist troost van de Heere ontvangen na enkele zware beproevingen en grote verdrukkingen waarin hij verkeerde. Hij zegt:

3

Troost in de verdrukking

Geprezen zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheden en de God van alle vertroosting, Die ons troost in al onze verdrukking, zodat wij hen kunnen troosten die in allerlei verdrukking zijn, met de vertroosting waarmee wij zelf door God getroost worden.

2 KORINTHE 1:3-4

Dat is een interessante uitspraak.

Er staat niet dat Hij ons van al onze verdrukking verlost of dat Hij ons uit al onze moeilijkheden bevrijdt. Het is in onze verdrukking dat Hij ons troost. Paulus heeft in dit geval daadwerkelijk troost ontvangen doordat er een einde aan zijn moeilijkheden kwam, al was het maar voor even. Hem is verteld dat de moeilijkheden in Korinthe voorbij zijn. Het einde van zijn moeilijkheden in Asia is al iets waarop hij dankbaar kan terugkijken. Maar hij doelt niet op het feit dat God hem troost door er een einde aan te maken, maar doordat Hij hem in de verdrukking troost.

Dit is iets wat christenen moeten gaan begrijpen: als we ziek zijn, of een beproeving doormaken op financieel gebied of in een relatie, of iets anders waardoor ons leven behoorlijk ellendig wordt, vertrouwen christenen er vaak op dat God hen eruit zal verlossen. Hun geloof is dat God hen uit deze situatie zal verlossen: dat er een einde aan komt, dat Hij hen zal genezen, dat Hij voor het geld zal zorgen, dat Hij het probleem zal oplossen. Heel vaak doet Hij dat, maar soms doet Hij het niet.

Christenen hoeven niet al hun geloof in God te richten op Zijn verlossing uit de beproevingen. Geloof in God geeft troost in de beproevingen, in de verdrukking. Zozeer zelfs dat de beproeving zo nodig kan voortduren zonder dat er verlossing komt. Als God het goed vindt dat je een tijdlang door allerlei beproevingen bedroefd wordt, maar je daarin getroost wordt, dan is dat des te beter, omdat je daarin de troost van God hebt.

Dit suggereert ook dat God ons alleen troost wanneer we in verdrukking zijn. In zekere zin is er, als er geen verdrukking is, ook geen aanleiding om getroost te worden. Paulus heeft de nabijheid van God in beproevingen gekend, de nabijheid van God en de troost van God in beproevingen. Die troost van God voorkwam niet dat zijn hart verscheurd werd. Want natuurlijk verwijst hij later naar wat hij zelf innerlijk tijdens die beproevingen heeft doorgemaakt. Hij spreekt erover dat hij in grote zielennood verkeerde en in tranen was, enzovoort, toen hij schreef. Hij zegt dat in hoofdstuk 2, vers 4:

Want in veel verdrukking en benauwdheid van hart heb ik u geschreven, onder veel tranen, niet opdat u bedroefd zou worden, maar opdat u de liefde zou leren kennen die ik overvloedig voor u heb.

2 KORINTHE 2:4

Hij verwijst naar precies die periode waarin hij door God getroost werd.

4

Gods troost komt in perioden

Maar de troost van God komt als het ware enigszins in perioden. Wanneer je door verdrukking heen gaat, laat God je soms een tijdlang emotioneel de volle zwaarte ervan voelen. En dan geeft Hij perioden van troost, zodat je staande kunt blijven. Het is zoals toen Jezus in de hof bad. Hij zweette grote druppels bloed. Op dat moment was er voor Hem niet veel troost. Maar toen stuurde God een engel die Hem diende en Hem ongetwijfeld troostte.

Het is niet zo dat God ieder moment in dezelfde mate troost geeft. Soms is het in ons voordeel en dient het de vervulling van Gods bedoeling dat Hij ons pijn laat lijden. Niet zozeer dat we door God verlaten worden, maar dat we weinig vertroosting hebben, zodat het ontbreken van vertroosting ons ten goede kan komen. De beproeving zelf, de pijn, kan ons werkelijk ten goede komen. Maar in de beproeving laat Hij ons niet alleen. Er is altijd enige troost van God. Als je in een beproeving tot God wendt en bidt, ontvang je altijd enige kracht. Je ontvangt altijd genade om geholpen te worden wanneer dat nodig is.

Maar de troost van God is iets wat sterk in perioden komt. Het is in zekere zin iets heel aangenaams. Zo aangenaam dat iemand die die troost heeft gekend, liever een leven heeft met beproevingen en troost van God dan een leven zonder beproevingen of zonder enige troost van God. De troost komt met de beproevingen. Die hoort bij het lijden. Paulus verheugt zich erin. Hij heeft er heel veel van gekend.

Later, in 2 Korinthe hoofdstuk 11, zal hij enkele soorten beproevingen opsommen die hij heeft meegemaakt. Daar geeft hij de volledige opsomming van zijn eigen beproevingen die we waar dan ook in de Schrift vinden. Maar op dit punt verwijst hij niet rechtstreeks naar bepaalde beproevingen. Hij zegt alleen:

Al onze ellende.

5

Troost ontvangen om anderen te troosten

Die ons troost in al onze verdrukking, zodat wij hen kunnen troosten die in allerlei verdrukking zijn, met de vertroosting waarmee wij zelf door God getroost worden.

2 KORINTHE 1:4

We ontvangen troost van God, niet alleen om zelf van Gods troost te kunnen genieten, maar ook om iets te hebben waarmee we anderen kunnen dienen. Als we het over lijden hebben, kunnen we een lange lijst maken van dingen waar lijden goed voor is. Een lange lijst van goede dingen die God door lijden wil bewerken. Vaak ligt de nadruk

op wat het onszelf oplevert. Het maakt me geduldiger. Het maakt dat ik meer op God vertrouw. Het maakt dat ik meer bid. Het maakt me sterker. Het lijden is een tuchtiging voor mij, om me van de zonde af te keren en me heiliger te maken en me beter te maken. Dat is allemaal waar, maar er is nog een andere kant die vaak wordt weggelaten. Lijden maakt me misschien niet alleen beter. Het maakt me misschien ook beter in het helpen van anderen die lijden. Iemand die nooit lijden heeft doorgemaakt en daarin nooit troost heeft ontvangen, weet niet zo goed hoe hij iemand anders moet troosten die lijden doormaakt. Misschien heb je in een tijd van heel zware beproeving een woord van de Heere ontvangen: een Schriftwoord, een gedachte die je verlichting gaf. Of je hebt tijdens het lijden een teken ontvangen van Gods aanwezigheid en Zijn genade in je leven. Dat is een bemoediging voor anderen. Je kunt dat met anderen delen wanneer zij lijden.

Er zijn veel dingen die ik in tijden van lijden heb geleerd. Dat zijn verzen uit de Schrift die ik misschien ook op andere momenten had gelezen, toen ik niet leed. Maar in tijden van lijden kwamen ze met hernieuwde kracht en een nieuwe betekenis tot me. Die Schriftwoorden werden blijvende hulpmiddelen om mensen in hun lijden te dienen. Ze werden medicijnen om aan mensen te geven die lijden, omdat ze mij in tijden van lijden waren gegeven. Ik weet zeker dat velen van jullie, die Gods troost in je eigen tijden van beproeving hebben gekend, naar die dingen hebben verwezen wanneer je anderen raad gaf. Naar de lessen die God je in die tijden leerde, de verzen die in die tijd betekenis voor je hadden. Alleen al het feit dat je tegen iemand die lijdt kunt zeggen: 'Dat heb ik ook doorgemaakt, en God heeft me erdoorheen geholpen. God heeft me daarin bemoedigd en God heeft me daarin kracht gegeven', bemoedigt degenen die er nog niet doorheen geholpen zijn of nog geen kracht hebben ontvangen. Alleen al het getuigenis van je lijden en van de troost die je hebt ontvangen, kan ook anderen troosten.

Paulus zegt dus dat we de troost van God niet alleen ontvangen om ons zelf meer getroost te voelen. Die is niet alleen voor ons eigen welzijn, maar ook voor dat van anderen.

Want zoals het lijden van Christus overvloedig over ons komt, zo is door Christus ook onze vertroosting overvloedig.

2 KORINTHE 1:5

Nu zegt hij gewoon hetzelfde op een andere manier. Hij betreft Christus er duidelijker bij. Het ging over de God van alle troost. Nu wijst hij erop dat ons lijden eigenlijk een voortzetting is van het lijden van Christus. En daarom trekt Christus Zich ons lijden aan en brengt Hij ons daarin troost. Het is een troost die door Christus overvloedig tot ons komt, omdat we voor Christus lijden. Dit is werkelijk het lijden van Christus.

Paulus wist dit heel goed, omdat zijn eigen bekering plaatsvond toen hij christenen vervolgde en Jezus vanuit de hemel tot hem sprak en zei:

en toen hij op de grond gevallen was, hoorde hij een stem die tegen hem zei: Saul, Saul, waarom vervolgt u Mij?

HANDELINGEN 9:4

Bij zijn allereerste kennismaking met Jezus maakte Jezus hem duidelijk dat het lijden van christenen het lijden van Jezus Zelf is, dat Hij met hen meelijdt. Er is een vers in het Oude Testament dat dit over de Joden zegt, eigenlijk toen ze in de woestijn waren, onderweg vanuit Egypte. Het spreekt over Gods medeleven met hen. Er staat:

In al hun benauwdheid was Hij benauwd; de Engel van Zijn aangezicht heeft hen verlost. Door Zijn liefde en door Zijn genade heeft Híj hen bevrijd; Hij hief hen op en droeg hen al de dagen van weleer.

JESAJA 63:9

En Jezus zei in Mattheüs 25:

En de Koning zal hun antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u: voor zover u dit voor een van deze geringste broeders van Mij gedaan hebt, hebt u dat voor Mij gedaan.

MATTHEÛS 25:40

Dus Jezus Zelf lijdt in Zijn gemeente wanneer de gemeente lijdt.

6

Paulus vult het lijden van Christus aan

Er is een gedachte die Paulus in Kolossenzen naar voren brengt, eigenlijk een merkwaardige gedachte. Daar spreekt Paulus over zijn lijden als een voortzetting of aanvulling van het lijden van Christus. Het staat in Kolossenzen 1:24. Hij zegt:

Nu verblijd ik mij in mijn lijden voor u en vervul in mijn vlees wat overblijft van de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van Zijn lichaam, dat is de gemeente.

KOLOSSENZEN 1:24

Van welke gedachte gaat Paulus hier in vredesnaam uit? Dat hij zich verheugt omdat hij in zijn lijden, in zijn lichaam, aanvult wat er ontbreekt aan het lijden van Christus ten behoeve van de gemeente? Paulus lijkt er als onderliggende gedachte van uit te gaan dat Jezus nog niet klaar is met lijden. Sterker nog, zelfs tot op de dag van vandaag, tweeduizend jaar na de tijd van Paulus, is Jezus nog niet klaar met lijden. Christus lijdt nog steeds in Zijn volk. Het lijden van Christus aan het kruis was voor Hem nog maar het begin.

Wij denken: „Nou, Jezus heeft geleden en daarna is Hij uit de doden opgestaan. Nu is Hij verheerlijkt, en het is fijn dat Hij daaroverheen kon komen en het achter Zich kon laten.” Maar het ligt niet achter Hem. Hij lijdt nog steeds in Zijn volk. Paulus denkt blijkbaar dat er een bepaalde totale hoeveelheid lijden is. Vanaf de tijd van Christus tot

aan de tijd van het einde is er een bepaalde totale hoeveelheid lijden die Jezus moet ondergaan door Zijn volk, door het lijden van Zijn volk. En hij denkt: „Nou, mijn lijden vult een deel van die lege beker.” Er is een hele beker die gevuld moet worden met lijden dat Christus zal ondergaan voordat het allemaal voorbij is. Hij lijdt in mij en Hij lijdt in anderen in de gemeente. Hij zegt: „Ik verheug me, omdat mijn lijden ten behoeve van de gemeente is. Als ik meer lijd, hoeft iemand anders minder te verdragen. En het draagt bij aan het geheel dat volgemaakt moet worden, en brengt het einde van het totale lijden van Christus dichterbij.”

Dat wil zeggen: de gemeente heeft baat bij het lijden van Paulus. Want als er een bepaalde hoeveelheid lijden is die Christus moet ondergaan, en Paulus een flink deel daarvan op zich neemt, dan geldt: hoe meer Paulus op zich neemt, hoe minder iemand anders op zich zal hoeven te nemen.

Dat is misschien niet precies wat Paulus denkt, maar het is een vreemde uitspraak in Kolossenzen 1:24. Bijna iedereen vindt die vreemd wanneer hij die voor het eerst leest. En ik denk dat die uitspraak voortkomt uit zo'n manier van denken. Hier heeft hij ook iets dergelijks, want hij zegt in vers 6 van 2 Korinthe 1:

Of wij nu verdrukt worden, het is tot uw vertroosting en zaligheid, die tot stand gebracht wordt in de volharding in hetzelfde lijden dat ook wij lijden; of dat wij getroost worden, het is eveneens tot uw vertroosting en zaligheid. En onze hoop voor u is vast, in de wetenschap dat u, zoals u deelhebt aan het lijden, zo ook deelhebt aan de vertroosting.

2 KORINTHE 1:6-7

Hij zegt dat zijn lijden hun op de een of andere manier ten goede komt, en dat zijn vertroosting hun ten goede komt. Misschien is het in de zin die ik voorstelde toen we naar zijn uitspraak in Kolossenzen 1:24 keken: dat, in zekere zin, hoe meer hij lijdt, hoe minder zij hoeven te lijden. Maar hier lijkt hij iets anders te bedoelen. Hij lijkt te bedoelen dat hij, door te lijden en vertroosting te ontvangen, hun een voorbeeld geeft in hun lijden en vertroosting. Zijn lijden zal hun ten goede komen, en dat hij vertroost wordt, zal hun ten goede komen. Want wanneer ze zien hoe God Paulus in zijn lijden

staande houdt en troost, zal zijn voorbeeld hen bemoedigen wanneer ze zelf in soortgelijk lijden terechtkomen. En ze zullen verwachten dat ook zij in de vertroosting zullen delen, zoals hij in vers 7 zegt.

7

Paulus in levensgevaar in Asia

Hij vertelt iets over de dingen die hij onlangs heeft geleden. Hij gaat niet op de bijzonderheden in, maar hij zegt dat hij in Asia in een levensbedreigende situatie verkeerde. Bedenk dat Asia in de tijd van Paulus niet was wat wij onder Azië verstaan. Wij denken aan dit enorme werelddeel dat Azië heet. Voor Paulus, in het Romeinse Rijk, was Asia een Romeinse provincie die ze Asia noemden. Het was in wezen hetzelfde als het grondgebied dat tegenwoordig Turkije is. Het is hetzelfde gebied waar de zeven brieven in Openbaring naartoe werden geschreven, aan de zeven gemeenten van Asia. Dit Asia was, zoals ik al zei, lang niet zo groot als wat wij Azië noemen, en de grenzen vielen er ook niet mee samen. Het was de Romeinse provincie Asia, en de belangrijkste stad in die provincie was Efeze.

We weten uit Handelingen en 1 Korinthe 16 dat Paulus, toen hij Korinthe verliet, naar Efeze ging. Blijkbaar gebeurden er, toen hij in Efeze was, waar hij meer dan twee jaar doorbracht, bepaalde dingen met hem die niet in Handelingen zijn opgetekend. Hij beschrijft ze hier ook niet in bijzonderheden, maar hij zinspeelt erop.

Hij zegt:

Want wij willen niet, broeders, dat u geen weet hebt van onze verdrukking, die ons in Asia overkomen is: dat wij het uitermate zwaar te verduren hebben gekregen, boven ons vermogen, zodat wij zelfs aan ons leven wanhoopten. Ja, wij hadden voor ons eigen besef het doodvonnis zelf al ontvangen, opdat wij niet op onszelf zouden vertrouwen, maar op God, Die de doden opwekt. Hij heeft ons uit zo'n groot doods gevaar verlost, en Hij verlost ons nog. Op Hem hebben wij de hoop gevestigd dat Hij ons ook verder verlossen zal, terwijl u ons ook mede te hulp komt door het gebed, opdat door velen dankzegging voor ons gedaan wordt voor de genadegave die door velen tot ons is gekomen.

2 KORINTHE 1:8-11

Hij spreekt over de verdrukking die hij in Asia heeft doorstaan. Hij zegt:

Ik wil dat jullie hiervan op de hoogte zijn.

Maar hij vertelt hun niet wat het was, dus blijkbaar laat hij hen over een deel van de bijzonderheden in onwetendheid. Maar hij wil in elk geval niet dat ze onwetend zijn van het feit dat hij in Efeze met iets heel ernstigs te maken heeft gehad.

Bijbeluitleggers hebben gespeculeerd over wat dat zou kunnen zijn. Ze zijn verdeeld over de vraag of hij verwijst naar een lichamelijk probleem dat hij had, zoals een ziekte. Dat hij in zijn lichaam werd getroffen door een ernstige ziekte die hem bijna het leven kostte, en dat God hem daarvan verlost door hem te genezen. Dat is een mogelijkheid. Of dat het ging om vervolging en bedreigingen van zijn leven. We weten dat die tijdens de bediening van Paulus veel voorkwamen, en het kan zijn dat hij naar zoiets verwijst.

Hij geeft wel aan dat wat hij in Asia heeft meegemaakt buitengewoon moeilijk was. Zo moeilijk dat hij er zelfs aan wanhoopte of hij het zou overleven. Of hij was zo ziek dat hij dacht dat hij niet meer zou herstellen, of hij verkeerde door vervolging in zo groot

gevaar dat het leek alsof hij deze keer niet zou ontkomen. Hij was al vaak ontkomen, door een raam in een mand of hoe dan ook. Zijn leven is vaak in gevaar geweest en dan ontsnapte hij. Maar deze keer dacht hij dat hij misschien niet zou ontkomen, zodat hij zijn vertrouwen moest stellen op God, Die de doden opwekt.

8

Boven eigen kracht op God leren vertrouwen

Let op de woorden die hij hier in vers 8 gebruikt voor zijn beproeving in Asia. Hij zegt:

We hadden het zo zwaar, ver boven wat we aankonden, dat we zelfs niet meer dachten dat we het zouden overleven.

Dat klinkt als een nare situatie om in te zitten. Je wordt boven je krachten belast. Hoe kun je dat in vredesnaam overleven als het je krachten te boven gaat? Je bent aan het einde van je krachten, en zelfs daar voorbij. Ik dacht dat God ons nooit een beproeving zou geven die zo groot was dat we die niet konden dragen. Maar Hij zal ons beproevingen geven die te groot zijn om op eigen kracht te dragen. Het is niet Zijn bedoeling dat we op eigen kracht een overwinnend leven leiden. Hij wil dat we ons vertrouwen op Hem stellen, zodat we niet op onszelf vertrouwen.

Hij zegt in vers 9:

We hadden het gevoel dat ons doodvonnis al vaststond, zodat we niet op onszelf zouden vertrouwen, maar op God, Die de doden weer tot leven brengt.

God brengt ons op een punt waarop we niets kunnen doen om onszelf te redden. Er zijn momenten in ons leven waarop we een ramp tegemoet gaan en we nog mogelijkheden hebben. Er komt een ramp aan, maar we kunnen voorbereidingen treffen. We kunnen hier wat geld uitgeven. We kunnen daar de juiste contacten leggen. We kunnen onze gezondheid versterken met het oog op een periode waarin we waarschijnlijk aan ziekten of iets dergelijks blootgesteld zullen worden. Er zijn dingen die we kunnen doen als we een of ander gevaar tegemoet gaan. Maar op een gegeven

moment zijn al je mogelijkheden uitgeput. Alles wat je kunt doen is geprobeerd, en het gevaar is er nog steeds, even groot als daarvoor. Er zit niets anders op dan op God te vertrouwen.

Ik zal wel sterven, en Hij zal me uit de doden opwekken. Dat is alles wat er nog overblijft. Ik had gehoopt dat God misschien geld of slimme argumenten zou gebruiken, of iets anders wat ik zou kunnen aanvoeren om me te redden, maar dat kan ik nu niet. De situatie waarin God me heeft gebracht, is iets waar ik mezelf op geen enkele manier uit kan redden. Geen vrienden of familieleden of eigen talenten lijken iets te kunnen uitrichten. Ik ben helemaal op God teruggeworpen, en ik kan nu niets anders doen dan vertrouwen op God, Die de doden opwekt.

Met andere woorden, ik denk dat ik zal sterven, maar mijn enige troost is, denk ik, dat ik erop vertrouw dat God me uit de doden zal opwekken nadat ik gestorven ben. Niet nu, maar bij de opstanding. Hij heeft het er niet over dat dit onmiddellijk gebeurt. Hij dacht gewoon dat het met hem gedaan was. Alles wat hij aan steun van andere mensen of aan eigen middelen tot zijn beschikking had, was weg, en hij werd bovenmate belast, boven zijn krachten. Hij had er de kracht niet voor. Het ging zijn krachten te boven. Hij kon het niet meer aan.

Paulus zegt niet: 'Eli, Eli, lema sabachthani? Waar bent U nu, God? Waarom hebt U mij in de steek gelaten?'

Paulus doet alsof dit allemaal gewoon hoort bij de manier waarop God met mensen omgaat, in elk geval met hem. God had hem in die situatie gebracht, en God heeft hem eruit verlost, maar pas nadat hij dacht dat alles voorbij was. Hij zegt in vers 10 wel dat God ons heeft gered.

9

God verlost wanneer eigen middelen falen

Want wij willen niet, broeders, dat u geen weet hebt van onze verdrukking, die ons in Asia overkomen is: dat wij het uitermate zwaar te verduren hebben gekregen, boven ons vermogen, zodat wij zelfs aan ons leven wanhoopten. Ja, wij hadden voor ons eigen besef het doodvonnis zelf al ontvangen, opdat wij niet op onszelf zouden vertrouwen, maar op God, Die de doden opwekt. Hij heeft ons uit zo'n groot doods gevaar verlost, en Hij verlost ons nog. Op Hem hebben wij de hoop gevestigd dat Hij ons ook verder verlossen zal, terwijl u ons ook mede te hulp komt door het gebed, opdat door velen dankzegging voor ons gedaan wordt voor de genadegave die door velen tot ons is gekomen.

2 KORINTHE 1:8-11

We weten nog steeds niet wat die 'zo grote dood' was, maar het was iets wat kennelijk heel beangstigend was. Uiteindelijk heeft God hem eruit verlost, maar pas nadat Hij hem in een situatie had gebracht die hij niet meer aankon.

Denk niet dat God verplicht is je uit je beproevingen te halen voordat het er benauwd aan toegaat. Er komt een moment waarop God wil dat je het niet meer aankunt, zodat je, net als Paulus, eenvoudigweg niet meer op jezelf kunt vertrouwen. Als je altijd een vangnet hebt, als je altijd geld op de bank hebt, als je altijd iemand hebt die je kunt bellen, als je altijd tralies voor de ramen hebt en een geweer onder je bed, enzovoort, en je elke crisis die zich voordoet zelf kunt oplossen, dan blijf je misschien veilig. Dat zou kunnen. Misschien leef je lang en kun je alles zelf regelen, maar zo zul je nooit leren op God te vertrouwen, in elk geval niet zoals Hij dat graag zou willen.

Daarom kan Hij je, in Zijn omgang met jou, alle middelen en alle mogelijkheden ontnemen. En dan zeg je alleen maar: 'Hoe kan God dit doen? Als God van me houdt, waarom heeft Hij me dan zo ver gebracht dat ik eenvoudigweg niets meer kan doen?'

De reden is dat dit is wat Hij wil dat je doet: helemaal niets. Hij wil dat je op Hem vertrouwt en ziet hoe Hij je verlost, en dat heeft Hij gedaan. Hij heeft Paulus verlost. En hij zegt:

En Hij redt ons ook nu, en we vertrouwen erop dat Hij ons zal blijven redden.

10

Gods uitredding en het gebed van de gemeente

Paulus ziet Gods verlossing of behoud dus als iets van het verleden, het heden en de toekomst. Daarbij gaat het om behoud in dit leven, om verlossing uit omstandigheden. Het is gewoon Gods gebruikelijke manier van doen. Hij heeft het vroeger gedaan, Hij doet het nu, en Hij zal het ook in de toekomst blijven doen. Paulus geeft niet aan of hij op het moment van schrijven nog steeds in levensgevaar verkeert, en waarschijnlijk was dat niet zo. Maar hij verwacht eenvoudigweg dat er in de toekomst weer beproevingen zullen komen. Ik verwacht dat God me ook daaruit zal verlossen.

Hij zegt:

Jullie helpen ons ook door samen voor ons te bidden.

Dat wil zeggen: God heeft ons geholpen, maar jullie hadden hier ook een aandeel in. Jullie baden voor mij. Het kwam doordat jullie baden. Jullie werkten met God samen om ons uit deze ellende te krijgen. Jullie gebeden zijn dus verhoord, zegt hij. Ik wil dat jullie dat weten. Hij zegt:

Ik wil dat jullie dit weten.

Hij vertelt hun niet precies wat zijn moeilijkheden waren, en daarom is het niet duidelijk waarvan hij wil dat ze op de hoogte zijn. Het lijkt erop dat hij het wel zou hebben uitgelegd als hij wilde dat ze precies wisten wat zijn probleem was. Misschien wil hij hun laten weten dat hij inderdaad in moeilijkheden verkeerde en door God werd bevrijd, terwijl zij voor hem baden zonder te weten wat er gaande was. Hij wil hun laten weten dat hun gebeden verhoord zijn en dat hun gebed niet tevergeefs was.

Misschien baden ze op een wat vage manier, zonder iets van Paulus' omstandigheden te weten, maar hij zegt: 'Het was vanwege jullie gebeden dat God mij bevrijdde uit situaties waarvan jullie niet eens wisten dat ik erin zat.'

En er staat:

Jullie helpen ons ook door samen voor ons te bidden, zodat veel mensen namens ons kunnen danken voor wat ons dankzij de gebeden van velen is gegeven.

11

Gebedsverhoring leidt tot dankzegging

Dit vers geeft ons op een wat vage manier een van de antwoorden op de vraag die mensen vaak stellen: waarom bidden? God zou toch kunnen handelen zonder dat wij erom vragen? Waarom wacht Hij tot wij erom vragen? Mijn kinderen vroegen me dat tijdens onze overdenking, en natuurlijk vragen volwassenen het ook voortdurend. Als God gewoon het juiste zou kunnen doen zonder dat het Hem gevraagd wordt, waarom wacht Hij dan tot het Hem gevraagd wordt? En waarom doet Hij het niet als het Hem niet gevraagd wordt? Waarom bestaat er zoiets als gebed?

Het is niet mijn bedoeling om uitvoerig op die vraag in te gaan, want volgens mij bestaat het antwoord uit verschillende heel goede onderdelen. Maar Paulus zinspeelt hier op een daarvan. Hij zegt dat God de gebeden van de Korintheïers gebruikte, zodat veel mensen dank zouden brengen voor wat er als antwoord op hun gebeden was gebeurd. Wat hij hier laat doorschemeren, is dat veel mensen in Korinthe voor hem baden. God liet hen dat doen, zodat de velen die gebeden hadden Hem ervoor konden danken wanneer het antwoord kwam. Met andere woorden, ze zouden een rechtstreeks verband zien tussen de bevrijding en iets waar ze specifiek om gevraagd hadden.

Volgens mij heb ik dit in een andere les over een ander onderwerp genoemd: als God ons gewoon alles automatisch zou geven, zouden we onszelf er misschien toe zetten om God af en toe te danken, gewoon uit gewoonte. Maar we zouden zelfs kunnen vergeten om dat te doen. En ook wanneer we het wel doen, zouden we misschien geen diep besef hebben van Gods rechtstreekse werkzaamheid in deze dingen.

Als ik God gewoon elke avond dank: ‘Dank U, God, dat ik een auto heb. Dank U dat ik een huis heb. Dank U dat ik gezond ben. Dank U dat ik niet verhonger; we hebben eten in de kast. Dank U voor al deze dingen.’ Maar er is geen bijzonder wonder gebeurd. Ik heb deze dingen gewoon, ze doen zich voortdurend voor en ze zijn er altijd. Ik kan in abstracte zin zeggen: ‘Nou, God heeft erin voorzien’, en ik dank God dat ik deze dingen heb.

Maar als ik uit mijn huis word gezet en geen geld heb, geen eten heb, en ik bid en zeg: ‘God, voorzie ergens in’, en dan komt er op een geweldige manier bevrijding en heb ik een huis en heb ik wat ik nodig heb, enzovoort, dan kan niemand eromheen dat God dat heeft gedaan. Omdat het als antwoord op gebed kwam, wordt God krachtiger en oprechter gedankt voor wat Hij heeft gedaan.

Paulus geeft aan dat God de gebeden van de Korintheïers gebruikte als onderdeel van de manier waarop Hij Paulus bevrijdde. Zo zouden de Korintheïers, degenen die gebeden hadden, iets concreets hebben om God voor te danken, namelijk gebedsverhoring. Gebedsverhoring levert God waarschijnlijk meer spontane dank en aanbidding op dan bijna alles wat Hij verder doet.

Christenen danken God geregeld. Onze liederen, de gezangen die we zingen, onze gebeden bevatten vaak een soort verplichte dank. ‘God, we danken U dat we in een goed land wonen. We danken U dat we kleding en voedsel hebben.’ Het is bijna verplicht om telkens wanneer we bidden een beetje dank op te nemen. Maar spontane, oprechte dank aan God komt meestal uit ons hart op wanneer we beseffen dat iets waar we God om gevraagd hebben op een indrukwekkende manier is geschonken.

Een van de redenen waarom God als beginsel voor Zijn handelen heeft ingesteld dat Hij gebed verhoort, en in veel gevallen niets doet totdat wij bidden, is dat het Hem dank oplevert wanneer Hij dingen doet omdat wij erom gevraagd hebben. Dat gebeurt op een manier waarop het niet gebeurt wanneer Hij eenvoudig dingen doet waar we niet om gevraagd hebben. Er is dus een verband tussen bidden en dankzegging: als we ergens om bidden en God het ons schenkt, zijn we eerder geneigd Hem ervoor te danken dan wanneer Hij het ons gewoon had geschonken en we er nooit aan gedacht hadden om ervoor te bidden, en er zelfs nooit behoefte aan hadden gevoeld.

12

Uitredding als genadegave van God

Eén ding dat ik bij vers 11 wil opmerken, is dat hij de uitredding uit deze levensbedreigende situatie een gave van God noemt. Vers 11 zegt:

Want wij willen niet, broeders, dat u geen weet hebt van onze verdrukking, die ons in Asia overkomen is: dat wij het uitermate zwaar te verduren hebben gekregen, boven ons vermogen, zodat wij zelfs aan ons leven wanhoopten. Ja, wij hadden voor ons eigen besef het doodvonnis zelf al ontvangen, opdat wij niet op onszelf zouden vertrouwen, maar op God, Die de doden opwekt. Hij heeft ons uit zo'n groot doods gevaar verlost, en Hij verlost ons nog. Op Hem hebben wij de hoop gevestigd dat Hij ons ook verder verlossen zal, terwijl u ons ook mede te hulp komt door het gebed, opdat door velen dankzegging voor ons gedaan wordt voor de genadegave die door velen tot ons is gekomen.

2 KORINTHE 1:8-11

Hij doelt op de gave dat God hem vanwege hun gebeden uit die situatie heeft gered. Het woord 'gave' verwijst hier dus eigenlijk naar een uitredding in dit tijdelijke leven. Waar ik op wil wijzen, is dat het woord 'gave' hier het woord charisma is. Dat is een woord dat Paulus vaak en gewoonlijk gebruikt voor gaven van de Heilige Geest. Wanneer we aan de gaven van de Heilige Geest denken, denken we meestal aan een geestelijke begaafdheid, een vermogen om te profeteren of wonderen te verrichten of in tongen te spreken of iets dergelijks te doen. Iets geestelijks, iets wat een vermogen is. We denken bij een charisma of een gave van de Geest meestal niet aan iets zo alledaags als dat God ons uit de problemen helpt, dat God ons redt of geneest. Als zijn probleem een ziekte was, dan was het een genezing die hij ontving.

Laten we daar nu eens even over nadenken, en ik ga hier een beetje speculeren. Stel dat we ervan uitgingen dat het probleem waar Paulus over spreekt inderdaad een ziekte was. Dat kan heel goed zo zijn geweest. We weten dat Paulus een ziekte had waarnaar hij in andere brieven verwees. Zelfs verderop in deze brief verwijst hij naar zijn doorn in het vlees, en dat kan een ziekte zijn geweest. Er zijn andere theorieën over wat het was, maar verreweg de meeste uitleggers zouden toch geloven dat zijn doorn in het vlees een lichamelijke kwaal was, een lichamelijke ziekte van de een of andere soort. Paulus zelf noemt het een zwakheid.

Stel nu dat Paulus in Asia een lichamenlijk probleem had gehad, een ziekte die hem bijna het leven kostte. Misschien had hij hoge koorts die hem bijna doodde, die maar bleef aanhouden en steeds hoger en hoger werd. Geen enkel medicijn hielp, gebed bracht geen verlichting, het werd alleen maar erger en erger. Hij dacht: 'Nou, ik denk dat ik deze keer doodga.' Maar toen werd hij genezen. Als dat het geval is, dan noemt hij zijn genezing hier een gave, een charisma van God.

Natuurlijk weten we niet of het een ziekte was. Het kan een uitredding uit de handen van slechte mensen zijn geweest, of uit iets anders. Maar het was een lichamenlijke uitredding. Het was een lichamenlijke verlichting van een, op zijn zachtst gezegd, heel onaangename situatie.

13

Gaven van genezingen en wonderen

Ik wijs je daarop om mogelijk een paar vragen op te roepen over iets wat Paulus in 1 Korinthe, in hoofdstuk 12, aan dezelfde mensen schreef. Daar hebben we namelijk waarschijnlijk de bekendste lijst van de gaven van de Heilige Geest, in elk geval de bekendste onder charismatici. Er zijn andere lijsten van de gaven van de Geest waar baptisten meer over zouden spreken. Maar charismatici zouden meer over de lijst in 1 Korinthe spreken, omdat daar dingen als tongen en genezingen en wonderen in staan.

Ik wil je op iets wijzen in die lijst van de gaven van de Geest. Ik weet zeker dat jullie die lijst allemaal hebben gezien en hem misschien zelfs uit je hoofd zouden kunnen opzeggen. Maar Paulus zegt in vers 8:

Want aan de één wordt door de Geest een woord van wijsheid gegeven en aan de ander een woord van kennis, door dezelfde Geest; en aan een ander geloof, door dezelfde Geest, en aan een ander genadegaven van genezingen, door dezelfde Geest; en aan een ander werkingen van krachten, en aan een ander profetie, en aan een ander het onderscheiden van geesten, en aan een ander allerlei talen, en aan een ander uitleg van talen.

1 KORINTHE 12:8-10

Waar ik je aandacht op wil vestigen, is dat Paulus spreekt over gaven van genezingen, en aan een ander het verrichten van wonderen. Wat ik hier interessant aan vind, is dat mensen vaak, vooral in charismatische kringen, over de gave van genezing hebben gesproken. Iemand heeft een gave van genezing. Maar het is moeilijk te zeggen, en ik heb het altijd moeilijk gevonden om te weten, wat het verschil is tussen de gave van genezing en de gave van wonderen.

Nu weten we dat de gave van wonderen het vermogen is om wonderen te verrichten, hoewel ons niet wordt verteld dat de gave van genezing de gave is om genezing te schenken. Ik heb daar jarenlang niet zo over nagedacht. Telkens als ik over deze passage onderwees, gaf ik gewoon zo ongeveer door wat ik zelf van anderen aan charismatisch onderwijs had ontvangen. Namelijk dat iemand met de gave van genezing de gave heeft om voor zieken te bidden en hun gezondheid te herstellen, terwijl de gave van wonderen andere soorten wonderbaarlijke dingen zou omvatten, zonder genezingen. Misschien dingen zoals toen Mozes de Rode Zee spleet of Jozua de zon een dag lang liet ophouden zich door de lucht te bewegen. Die dingen zijn geen genezingen, maar ze zijn wel wonderbaarlijk. Of Jezus Die de vijgenboom vervloekte of de storm tot bedaren bracht of op het water liep. Dat zijn wonderen die geen genezingen zijn.

14

Genezingen ontvangen als gave van God

Dus ik dacht gewoon: nou, Paulus noemt gaven van genezingen en hij noemt het verrichten van wonderen, en dat zijn soortgelijke gaven. De ene is het verrichten van genezingen, de andere is het verrichten van wonderen. Maar naarmate de jaren verstreken en ik dit keer op keer bestudeerde, voelde ik me steeds minder op mijn gemak bij mijn aannames hierover. Om te beginnen begreep ik namelijk nooit waarom hij 'gaven van genezingen' zei, in het meervoud, in plaats van 'de gave van genezing'. Waarom staat het in het meervoud?

Dan is er nog het feit dat er een verschil in formulering is tussen wat hij over genezingen zegt en wat hij over wonderen zegt. Bij wonderen gaat het om de gave om wonderen te verrichten. Maar wanneer hij over genezing spreekt, zegt hij niet: de gave om genezing te bewerken of te schenken. De manier waarop hij het formuleert, gaven van genezingen, laat in elk geval de mogelijkheid open dat de gaven van genezingen waarnaar hij verwijst daadwerkelijke genezingen zijn, afzonderlijke genezingen, waarbij elke genezing wordt beschouwd als een bijzondere gave van God. Dat zou overeenkomen met zijn gebruik van het woord charisma in 2 Korinthe. In het vers dat we bekijken en dat voor mij de aanleiding was om weer naar deze kruisverwijzing te gaan, in 2 Korinthe hoofdstuk 1, vers 11, verwijst hij naar zijn bevrijding of mogelijk zijn genezing. We weten niet of het een genezing van een ziekte was of een bevrijding uit een ander soort gevaar. In elk geval was het iets lichamelijks dat hij van God ontving en waar hij baat bij had. En hij noemt het een charisma dat hij van God kreeg. Dat is hetzelfde woord dat in 1 Korinthe 12 wordt gebruikt voor gaven: de gaven van genezingen, charismata, het meervoud van charisma, van genezingen.

Ik zal niet zeggen dat ik weet dat dit hier inderdaad zo is, maar ik vermoed dat de uitdrukking 'gaven van genezingen' misschien helemaal niet verwijst naar iemand die een gave heeft om andere mensen te genezen. Paulus verwijst misschien eenvoudigweg naar het feit dat sommige mensen in de gemeente wonderbaarlijke genezingen ontvangen. Dat is een gave van God. Er zijn verschillende soorten gaven. Niet iedereen ontvangt wonderbaarlijke genezingen. Sommige mensen sterven. Paulus dacht zelfs dat hij misschien zou sterven en uit de doden opgewekt zou moeten

worden toen hij met die levensbedreigende situatie te maken had. Hij dacht dat Trofimius misschien zou sterven, of dat Epafras misschien zou sterven, in bepaalde gevallen waarin zij de dood nabij waren. Paulus was er niet van verzekerd dat iedereen die ziek werd, genezen zou worden. Maar hij wist dat sommigen wel werden genezen. Hij had zelf ook heel wat genezingen verricht.

Maar het kan zijn dat Paulus zegt dat de ene persoon in de gemeente de gave van profetie heeft. Bij een ander is de gave die God hem geeft eenvoudigweg dat God hem van zijn ziekte geneest, en dat is Gods gave aan hem. Er zijn gaven van genezingen. Er zijn verschillende mensen in de gemeente die genezingen hebben ontvangen, en dat zijn hun gaven. Ook dan zou het woord 'gave' anders worden gebruikt dan wij het gewoonlijk opvatten. Als ik een genezing ontvang, is dat niet hetzelfde als het ontvangen van een vermogen om iets te doen. Toch gebruikt Paulus het woord 'gave' op beide manieren, en later gebruikt hij het voor zijn eigen bevrijding uit een levensbedreigende situatie.

15

Waarom genezingen naast wonderen staan

Iets anders wat mij bij deze lijst met gaven voor een raadsel stelde, is dat 'wonderen' in 1 Korinthe 12:10 een woord is dat in de hele Schrift ook genezingen omvat, wonderbaarlijke genezingen. Je kunt een aantal plaatsen in Handelingen of in de Evangelien bekijken waar sprake is van wonderen. Wanneer daar wordt uitgelegd welke wonderen worden beschreven, zijn de wonderen waar het om gaat vaak genezingen en het uitdrijven van demonen. De genezingen en het uitdrijven van demonen zijn de wonderen. Op die plaatsen wordt hetzelfde woord voor wonderen gebruikt. Ik zal je die passages niet laten opzoeken, maar Handelingen 19, vers 11 en 12, zou een voorbeeld zijn. Een ander voorbeeld zou Handelingen 8, vers 6 tot en met 7 zijn, en ook vers 13. Ook in Markus, waar het over de bediening van Jezus gaat, Markus 9, vers 38 en 39, zul je zien dat het woord 'wonderen', hetzelfde woord dat Paulus hier gebruikt, in die gevallen daadwerkelijk verwijst naar wonderbaarlijke genezingen.

Dus vroeg ik me af: waarom zou de één een gave hebben om wonderen te verrichten, waarbij wonderen ook genezingen omvatten, en een ander een gave hebben om genezingen te verrichten? Maar dat is niet wat Paulus zegt. De één heeft een gave om wonderen te verrichten. Een ander ontvangt misschien een genezing, en dat is zijn gave.

In deze lijst staan een aantal dingen waarbij Paulus de gaven in paren noemt, als gaven die bij elkaar horen. Zo worden tongen en uitleg van tongen samen genoemd. Profetie en onderscheiding van geesten worden samen genoemd. Dat laatste is volgens mij de gave om profetie te onderscheiden of profetie te beoordelen. Het is mogelijk dat het verrichten van wonderen en genezingen die worden ontvangen ook zo samen een paar vormen.

Wat ik dus eigenlijk zeg, is dat Paulus misschien helemaal niet spreekt over een afzonderlijke gave van genezing in de zin dat iemand de gave heeft om genezingen te verrichten. Maar wanneer hij spreekt over gaven van genezingen, gebruikt hij die term misschien op dezelfde manier als hier in 2 Korinthe: voor het ontvangen van iets van God waar je lichamelijk baat bij hebt. En dat is een gave van God, dat je dit hebt ontvangen. In het geval van Paulus was het óf een genezing van een levensbedreigende ziekte, óf een bevrijding uit een ander soort levensbedreigende situatie.

16

Paulus beroept zich op een zuiver geweten

Nu 2 Korinthe 1:12:

Want dit is onze roem: het getuigenis van ons geweten dat wij ons in eenvoud en oprechtheid voor God, niet in vleselijke wijsheid, maar in genade van God gedragen hebben in de wereld, en in het bijzonder ten opzichte van u.

2 KORINTHE 1:12

‘Er zitten geen verborgen betekenissen achter wat ik zeg’, zegt hij.

Wij schrijven u immers niets anders dan wat u leest of ook begrijpt. En ik hoop dat u het ook tot het einde toe zult begrijpen, zoals u ook van ons ten dele begrepen hebt, dat wij uw roem zijn, zoals ook u onze roem bent op de dag van de Heere Jezus.

2 KORINTHE 1:13-14

Paulus zegt:

We zijn er trots op dat we oprecht zijn geweest in hoe we met anderen omgingen.

We zijn eerlijk geweest. We zijn trouwe mensen geweest. Het is niet duidelijk of hij dit zegt als inleiding op wat hij in vers 15 en verder bespreekt, of als een toevoeging aan het eind van wat hij in vers 8 tot en met 11 heeft gezegd. Als het bedoeld is als een toevoeging aan vers 8 tot en met 11, dan zegt hij eigenlijk dat we, ook al verkeerden we in een levensbedreigende situatie, en was het een heel slechte situatie, toch één zekerheid hadden. We wisten niet zeker of we er levend uit zouden komen, maar we wisten wel zeker dat ons geweten in deze zaak zuiver was. Als je lijdt, of je nu de dood onder ogen ziet of alleen te maken krijgt met roddel of laster van iemand, wat het ook is, dan is het een grote troost te weten dat je onschuldig bent. Dit overkomt je niet omdat je iets doms en slechts hebt gedaan en God het je nu betaald zet, of omdat je zonde aan het licht komt. Het is heel verdrietig om te lijden en te weten dat je het had kunnen voorkomen, maar dat je iets slechts hebt gedaan en dat dit je daarom overkomt. Dat maakt het lijden op geestelijk vlak des te zwaarder.

Maar als je lijdt en weet dat je lijdt omwille van de gerechtigheid, en weet dat je niets hebt gedaan om dit te verdienen, en dat dit niets anders is dan delen in het lijden van Christus, dan ligt daar troost in. Daar kun je in roemen. Het is een bemoediging om te weten: ‘Ik heb misschien geen succes, maar ik ben trouw. Ik ben misschien niet populair, maar ik doe wat God wil dat ik doe.’ En dat is een troost. En misschien zegt hij het in dat verband.

Ik vermoed echter dat hij ons vers 12 tot en met 14 niet zozeer geeft als een vervolg op de gedachte van vers 8 tot en met 11, maar als een inleiding op wat volgt. Er zit daar een enorme overgang in het onderwerp. In vers 8 tot en met 11 heeft hij het over hoe hij geleden heeft en hoe God hem heeft verlost. In vers 15 en verder heeft hij het over hoe zijn plannen waren veranderd. Misschien waren er mensen die zeiden: 'Paulus is niet betrouwbaar. Hij zei dat hij terug zou komen. Hij kwam hier langs op weg naar Macedonië, en hij zei dat hij op zijn terugweg uit Macedonië weer langs zou komen, maar hij is niet teruggekomen.'

Waarom is hij niet teruggekomen? Is hij geen betrouwbare man? Probeert hij ons te misleiden? Dat is wat er daadwerkelijk aan de orde komt en waar Paulus in vers 15 en verder op ingaat. Het is dus mogelijk dat hij dat in vers 12 inleidt. Hij zegt: 'Hierin roem ik: ik ben eerlijk. Ik ben oprecht. Ik handel niet met een dubbele bedoeling. Ik zeg niet het ene terwijl ik in mijn hart eigenlijk een verborgen voornemen verberg om iets anders te doen dan wat ik heb gezegd.'

Ons geweten is zuiver in deze zaak.

17

Paulus verandert zijn reisplannen

In vers 15 zegt hij:

En in dit vertrouwen had ik mij eerder voorgenomen naar u toe te komen, opdat u een tweede genade zou hebben.

2 KORINTHE 1:15

Welk vertrouwen? Dat waar hij het net over had: het vertrouwen dat hij een zuiver geweten heeft. Een mens kan geen werkelijk vertrouwen hebben tenzij hij een zuiver geweten heeft. Maar een zuiver geweten helpt je enorm om in alle omstandigheden vol vertrouwen te zijn, omdat je weet dat je vrijuit gaat voor God. Hij staat aan jouw kant.

Hij zegt:

En omdat ik daar zo op vertrouwde, was ik van plan eerst bij jullie langs te komen, zodat jullie nog een tweede keer iets aan mijn bezoek zouden hebben.

Of een dubbele weldaad.

Ik wilde namelijk door uw stad naar Macedonië doorreizen, en weer van Macedonië naar u toe komen, om door u op weg geholpen te worden naar Judea.

2 KORINTHE 1:16

Zoals ik in onze inleiding heb aangegeven, betekent dit een wijziging in de plannen die hij in 1 Korinthe had uitgesproken. Daar dacht hij dat hij hen alleen zou bezoeken wanneer hij uit Macedonië kwam. Maar om de een of andere reden, waarschijnlijk vanwege een probleem in de gemeente, veranderde hij zijn plannen. Hij ging op weg naar Macedonië naar Korinthe, in plaats van te wachten tot na zijn bezoek aan Macedonië om naar hen toe te komen. Zoals ik al zei, ging het daar op dat moment kennelijk niet zo goed. Hij vertrok terwijl er nog zaken onopgelost waren en moest hun naderhand een felle brief sturen om de problemen op te lossen, omdat zijn aanwezigheid de zaken kennelijk niet had opgehelderd.

Je zou kunnen denken: ‘Hoe kon het daardoor niet worden opgehelderd? Hoe kon de aanwezigheid van Paulus ontoereikend zijn om problemen in een gemeente op te lossen, vooral in een gemeente die later zo trouw aan hem zou blijken te zijn? Waarom werkte het niet?’ Ik begrijp niet hoe dat zit. Ik geloof dat het iets geestelijks is. Ik geloof dat het geestelijke strijd is, maar ik heb het zelf zeker ook meegemaakt.

18

Een eigen ervaring met wantrouwen in de kerk

Ik herinner me een tijd dat ik voor korte tijd een gemeenschap begon in Albany. Onder de mensen die zich daarbij aansloten, was een groep christelijke jongeren uit Massachusetts. Ze waren vanuit een gemeente in Massachusetts gekomen om naar een school te gaan die ik in Santa Cruz leidde, een discipelschapsschool voor de zomer. Toen de school afgelopen was, ging ik naar Albany in Oregon om een soort christelijk

gemeenschapshuis te beginnen, een huis van waaruit we christelijk werk zouden doen. Deze zeven studenten die vanuit Massachusetts naar de school waren gekomen, besloten met mij mee te gaan naar Oregon en me te helpen dit huis voor christelijk werk op te zetten.

Ze kwamen allemaal uit één gemeente. Ik zei: 'Ik laat jullie met me meegaan, maar ik denk dat jullie beter eerst jullie voorganger kunnen bellen. Hij heeft jullie immers als het ware toestemming gegeven om naar de school te komen. En hoewel ik niet denk dat de voorganger jullie bezit of jullie kan vertellen wat jullie wel of niet mogen doen, zou ik me er ongemakkelijk bij voelen als hij het idee kreeg dat ik jullie had ingepalmd en jullie ervan weerhield naar huis te komen. Dus als jullie met me mee willen naar Oregon, moeten jullie de voorganger bellen, er met hem over praten en kijken of hij er vrede mee heeft. Want als hij dat niet heeft, heb ik dat ook niet.' Ze zeiden stuk voor stuk: 'Ja, de voorganger zei dat het goed was.' Ze gingen met me mee naar Oregon, we begonnen een huis, en uiteindelijk liep het om allerlei redenen mis. Voor een deel lag het aan de financiën, en voor een deel aan conflicten tussen verschillende mensen in het huis. Uiteindelijk werd het zo erg dat ik de problemen niet meer kon oplossen. Dus hief ik de woongemeenschap op. Ik zei tegen iedereen: 'Ga naar huis.' Deze mensen gingen terug naar Massachusetts, en andere mensen die uit Californië en andere plaatsen waren gekomen, gingen terug naar waar ze vandaan kwamen.

Ongeveer een jaar later reisde ik het land door om op verschillende plaatsen te dienen, en ik kwam bij precies die gemeente in Massachusetts waar zij vandaan kwamen. Ik wist niet dat er iets negatiefs was gebeurd, maar toen ik daar aankwam, zeiden ze: 'De voorganger wil met je praten.' Ik zei: 'Goed.' Ik logeerde bij iemand thuis. Daar werden ook de anderen uitgenodigd: 'Komen jullie ook maar langs.' Al die studenten die op mijn school hadden gezeten, kwamen met hun voorganger langs. Ik was inmiddels in Worcester, Massachusetts, waar dit gesprek plaatsvond.

De voorganger deed niets anders dan mij ervan beschuldigen dat ik iets heel kwaadaardigs had gedaan. En ik kon niet uit hem krijgen wat ik volgens hem dan had gedaan. Ik had geen flauw idee wat ik had gedaan. Ik probeerde tussen de regels van zijn opmerkingen door op te maken waarvan hij me beschuldigde, want hij werd niet concreet. Ik zei: 'George, zou je me misschien kunnen vertellen wat ik volgens jou heb

gedaan?’ Dan zei hij: ‘Doe niet zo onschuldig. Je weet best wat je hebt gedaan.’ Zo deed hij steeds. Hij vertelde me niet eens wat de beschuldiging was, en tot op de dag van vandaag weet ik het nog steeds niet.

Ik moest het zelf bij elkaar zien te puzzelen. Mijn vermoeden is dat hij vond dat ik had geprobeerd zijn schapen te stelen, omdat ze met me mee naar Oregon waren gegaan. In antwoord op dingen die hij zei en die misschien in die richting wezen, zei ik: ‘Nou, ik heb hun gezegd dat ze je moesten bellen voordat ze kwamen. Ik zou hen niet aannemen tenzij jij hun toestemming gaf, en ik heb hen naar huis teruggestuurd toen we uit elkaar gingen. Ik had er geen belangstelling voor om iemands schapen te stelen.’ Maar het was me niet eens duidelijk of dat zijn beschuldiging was. Het enige wat ik weet, is dat hij een heel felle tirade tegen me hield, waartegen ik niets kon inbrengen. Ik kon niet eens uit hem krijgen wat de klacht was. Daarna eindigde het gesprek heel onbevredigend.

Ik moet je erbij vertellen dat ik tijdens verschillende eerdere reizen naar Massachusetts in zijn gemeente had gepreekt. Hij en ik waren tamelijk bevriend geweest, en dat was een van de redenen waarom die jonge mensen naar mijn school kwamen. Ze hadden me in hun gemeente horen spreken. Ik had dus een goede relatie met hem gehad, maar daar kwam een einde aan. Sindsdien ben ik niet meer in die gemeente geweest. Die voorganger zit nu in Haïti, waar hij een zendingspost leidt. Maar uiteindelijk zijn we nooit met elkaar verzoend, hoewel ik dat wel graag wilde. Ik ben er nooit achter gekomen wat het probleem was, hoewel ik er heel rechtstreeks naar heb gevraagd.

Ik dacht: ‘Man, dit is vreemd. Dit is gewoon ronduit demonisch.’ Het is alsof er hier alleen maar verwarring aan het licht komt, en achterdocht. Wat ik ook zei, de voorganger deed alsof ik mezelf alleen maar verder in de nesten werkte. Door mijn gedrag te proberen te verdedigen, bewees ik alleen maar dat ik schuldig was, doordat ik in de verdediging ging of zoiets.

19

Paulus verdedigt zijn betrouwbaarheid

Hoe dan ook, ik kan me enigszins inleven in wat er met Paulus gebeurd kan zijn. Ik heb niet in zo'n situatie gezeten, en ik wil ook niet zeggen dat ik ook maar enigszins op Paulus lijk. Maar ik weet dat gemeenten gemeenten zijn, politiek politiek is en demonen demonen zijn. Er was iets heel ergs gaande in Korinthe, en Paulus ging er blijkbaar naartoe om te proberen het op te lossen. Hij merkte alleen dat hij er niet toe in staat was. Ik kan me zijn beschuldigers enzovoort zo voorstellen. Paulus vertrok daar als het ware met de woorden: 'Ik kan hier niets doen. Ik kan niet tot jullie doordringen.' Daarom vertrok hij blijkbaar en schreef hij hun in plaats daarvan een brief. Dan zouden ze bij het lezen van een brief misschien rustiger kunnen nadenken dan wanneer hij zelf onder hen was en zijn aanwezigheid zoveel onenigheid opriep.

Maar hier verwijst hij naar. Hij verliet hen nadat hij hen onderweg naar Macedonië had bezocht. Hij ging naar Macedonië en keerde niet terug, zoals hij had aangegeven te zullen doen. Nu beschuldigen sommigen van hen hem er blijkbaar van dat hij zijn woord niet houdt. Ze zeggen: 'Nou, dit bewijst maar weer dat Paulus geen betrouwbaar man is. Hij zei dat hij terug zou komen, en nu is hij niet teruggekomen. Hij is ergens anders naartoe gegaan, naar Troas, in plaats van weer naar ons toe te komen.'

Paulus maakt zich hier dus zorgen over zijn reputatie als iemand die zijn woord houdt. Zoals ik al zei, is dat misschien de reden dat hij in vers 12 begon met:

Want dit is onze roem: het getuigenis van ons geweten dat wij ons in eenvoud en oprechtheid voor God, niet in vleselijke wijsheid, maar in genade van God gedragen hebben in de wereld, en in het bijzonder ten opzichte van u. Wij schrijven u immers niets anders dan wat u leest of ook begrijpt. En ik hoop dat u het ook tot het einde toe zult begrijpen,

2 KORINTHE 1:12-13

in onze eenvoud en onze oprechtheid, enzovoort. Maar hij zegt in vers 17:

Ik heb toch niet lichtvaardig gehandeld door mij dit voor te nemen? Of zijn de dingen die ik me voorneem, voornemens naar het vlees, zodat het bij mij zou zijn: ja, ja en tegelijk nee, nee?

2 KORINTHE 1:17

Met andere woorden: nam ik het dan niet echt serieus? Was dit iets wat ik zei, maar niet meende? Blijkbaar beschuldigden mensen hem daarvan: dat hij zomaar lichtvaardig beloften doet en niet van plan is ze te houden. Hij zegt:

Of maak ik mijn plannen soms vanuit mijn eigen belang, zodat ik tegelijk ja, ja en nee, nee zeg?

Ik zei in onze inleiding dat ik dit kleine gedeelte over ‘ja, ja, en nee, nee’ altijd een stel onhandig geformuleerde zinnen heb gevonden. Niet alleen deze zin, maar ook de zinnen die volgen. Ik zei toen: ‘Ik weet vrij zeker waar hij het over heeft, maar ik weet alleen niet zeker waarom hij het op zo'n merkwaardige manier zei.’ Blijkbaar bedoelt hij, wanneer hij zegt:

Zodat ik tegelijk ja, ja en nee, nee zou zeggen, dat ik ‘ja, ja’ zou zeggen, maar ondertussen ‘nee, nee’ zou bedoelen. Ik bevestig iets, maar ik ben het niet echt van plan. Ik ben er niet oprecht in. Dat is een vreemde manier om het te zeggen, maar het lijkt wel aan te sluiten bij zijn gedachtegang, bij wat hij zegt. Doe ik lichtvaardig beloften? Zeg ik ‘ja, ja’, maar bedoel ik in mijn hart eigenlijk: ‘Nee, nee, dat ben ik helemaal niet echt van plan’? Doe ik zomaar lichtvaardige beloften waar geen oprechtheid achter zit?

Hij zegt:

20

Eden afleggen en eerlijk spreken

Maar God is getrouw: ons woord tot u is niet ja en nee geweest.

2 KORINTHE 1:18

Wanneer hij zegt:

‘Zo zeker als God trouw is’, legt hij eigenlijk een eed af. Hij zweert bij de trouw van God.

[Vertalersnoot: Gregg bespreekt hier de Engelse formulering ‘as God is faithful’ (‘zo zeker als God trouw is’), die hij als een eedformule opvat. De hierboven aangehaalde HSV formuleert dit als ‘Maar God is getrouw’.] Hij zegt: ‘Als jullie aan mijn trouw twifelen, kan ik daar niet veel aan doen.’ Stel dat je denkt dat een man een leugenaar is. Het enige getuigenis van zijn eerlijkheid is zijn eigen verklaring: ‘Ik zweer dat ik geen leugenaar ben. Ik ben geen leugenaar.’ Dan geloof je hem ook niet wanneer hij zegt dat hij geen leugenaar is. Je moet dus een beroep doen op een hogere autoriteit. Daar dienden eden voor.

Bedenk dat Jezus zei dat je geen eden moest zweren. Maar toen we dat bespraken bij onze behandeling van de Bergrede, heb ik gezegd dat Jezus volgens mij niet zozeer het gebruik van eden verbood, als wel toestemming gaf om ze achterwege te laten. Ze werden in Israël veel gebruikt. Je mocht ze gebruiken; daar was niets mis mee.

Waarschijnlijk is daar nu ook moreel niets mis mee. Het probleem was dat het afleggen van een eed niet nodig zou moeten zijn. Iemand zou zo eerlijk moeten zijn dat mensen hem zonder meer geloven, zonder dat hij een eed aflegt. En een man zou zichzelf aan zijn woord gebonden moeten achten.

Jezus zei:

Als je ja zegt, moet je ook ja bedoelen, en als je nee zegt, moet je ook nee bedoelen.

Dat klinkt ongeveer zoals Paulus zich hier uitdrukt, al is het moeilijk om de gedachten met elkaar te verbinden. Maar het punt hier is dat Jezus niet leert dat er iets mis is met het afleggen van eden. Hij leert dat er iets mis is met de hele situatie als eden nodig zijn. Waarom zou iemand eden moeten afleggen om ervoor te zorgen dat hij eerlijk blijft? Waarom zou hij niet gewoon eerlijk zijn? Zeg gewoon ja en bedoel ja.

Misschien laat Paulus in zijn formulering hier bewust Jezus' woorden uit de Bergrede doorklinken:

Als je ja zegt, moet je ook ja bedoelen, en als je nee zegt, moet je ook nee bedoelen.

Paulus zegt: 'Luister, mijn ja is ja. Mijn ja, ja is niet eigenlijk nee, nee. Mijn ja, ja is echt ja, ja. Mijn nee, nee is een nee, nee. Maar omdat jullie me niet geloven, zal ik dan maar Gods trouw als mijn getuige aanroepen.' Dat is eigenlijk zweren bij God:

Zo zeker als God trouw is.

Wat hij daarmee bedoelt, is: 'Ik vertel jullie de waarheid, net zo zeker als God trouw is.'

Dat is een sterke uitspraak. Het is duidelijk dat Paulus en Jezus niet geloofden dat het verkeerd was om zulke eden af te leggen, ondanks wat Jezus erover zei. We moeten Jezus' onderwijs dus in hetzelfde licht begrijpen als Jezus en Paulus het begrepen. Het betekende duidelijk niet dat het in alle gevallen verkeerd zou zijn om een eed af te leggen. Het zou verkeerd zijn om een eed af te leggen en te liegen. Maar het zou ook verkeerd zijn om te liegen als je geen eed aflegde. Dat is wat Jezus zegt. De wet zei:

Je mag geen valse eed afleggen.

Met andere woorden: je mag niet onder ede liegen. Maar Ik zeg dat je gewoon helemaal niet moet liegen, onder ede of anderszins. Laat die eden gewoon achterwege. Lieg gewoon niet.

Maar er zijn blijkbaar momenten waarop het afleggen van een eed, bijvoorbeeld in een rechtbank of voor het trouwaltaar, beslist niet oneerlijk of verkeerd is, tenzij je onder ede gaat liegen. Zowel Paulus als Jezus leken er geen moeite mee te hebben wanneer

hun een eed werd opgelegd. Jezus werd in de rechtbank onder ede gesteld. Paulus legde niet zelden eden af wanneer hij zijn luisteraars of lezers van zijn oprechtheid probeerde te overtuigen.

Hij zegt:

Maar God is getrouw: ons woord tot u is niet ja en nee geweest.

2 KORINTHE 1:18

Ik was niet dubbelhartig. Ik zei niet het ene moment ja en het volgende moment nee, zomaar achteloos, lichtvaardig.

21

Paulus' woorden en de trouw van Christus

Want de Zoon van God, Jezus Christus, Die onder u gepredikt is door ons, namelijk door mij, Silvanus en Timotheüs, was niet ja en nee, maar is in Hem ja geweest.

2 KORINTHE 1:19

Die formulering is erg onbeholpen, maar dit kunnen we in elk geval zeggen: de verzen 18 en 19 komen qua opbouw met elkaar overeen. Paulus zegt:

Wat wij zeiden was niet tegelijk ja en nee, en in vers 19:

Wat Christus zei was niet tegelijk ja en nee.

Als 'was niet ja en nee' betekent 'was niet misleidend', als dat gewoon Paulus' manier is om te zeggen 'was niet misleidend, maar waarachtig', dan zegt hij dat onze woorden niet misleidend waren en dat Christus niet misleidend is. Waarom hij ervoor koos om het zo te zeggen, 'was niet ja en nee', daar had Paulus zijn redenen voor. Misschien was die uitdrukking destijds voor zijn lezers heel vertrouwd. Ik heb het altijd onbeholpen

gevonden, maar zijn bedoeling is niet zo moeilijk te begrijpen. Hij zegt: ‘Zoals God trouw is, zo zijn onze woorden betrouwbaar. En jullie weten zeker dat Jezus trouw is, Die wij jullie gepredikt hebben.’

Iemand zou deze hele alinea kunnen parafraseren alsof Paulus zei: ‘Denken jullie dat mijn uitspraken onbetrouwbaar zijn? Toch hebben jullie zeker niet ondervonden dat Jezus, Die wij gepredikt hebben, onbetrouwbaar is. Zijn niet alle beloften van God in Hem vervuld?’ Hij zegt vervolgens in vers 20:

Immers, zoveel beloften van God als er zijn, die zijn in Hem ja en in Hem amen, tot verheerlijking van God door ons.

2 KORINTHE 1:20

Dat betekent ‘standvastig’ en ‘zo zij het’. Het is eigenaardig verwoord, maar zijn gedachte is eigenlijk heel eenvoudig. Jullie denken dat ik lichtvaardig met mijn beloften omga. Jullie denken dat ik ja zeg, maar eigenlijk geen ja denk. Misschien denk ik wel nee wanneer ik ja zeg. Maar het is zo dat ik, zoals God trouw is, ja bedoel wanneer ik ja zeg, en nee bedoel wanneer ik nee bedoel. Ik lieg niet, zoals Jezus ook niet liegt. Jezus zegt geen ja terwijl Hij nee bedoelt. Jezus is trouw, en mijn woorden aan jullie zijn betrouwbaar. En jullie hebben ondervonden dat Jezus trouw is. Als jullie het van mij niet weten, dan kennen jullie de Heere zeker wel. Is Hij ontrouw geweest? En jullie hebben door mij over Hem gehoord. Waarom kunnen jullie mijn woorden dan niet vertrouwen?

Hij zegt:

Alle beloften van God zijn in Jezus een ja, zegt hij, en in Hem klinkt daarop een amen.

22

Alle beloften van God vervuld in Christus

Dat betekent blijkbaar dat ze bevestigd worden of betrouwbaar blijken te zijn. Ze komen allemaal uit in Jezus. Dat is ook iets interessants, want er staan veel beloften van God in het Oude Testament waarvan sommige christenen zeggen dat ze nog niet

vervuld zijn. Ik ken minstens één theologische stroming die gelooft dat veel beloften die God aan Israël heeft gedaan, nog niet vervuld zijn. Zoals zij het Oude Testament lezen, denken ze dat er bijvoorbeeld beloften zijn dat de tempel herbouwd zal worden en de dierenoffers weer ingesteld zullen worden. En dat het volk Israël in de laatste dagen in zijn land zal zijn en het voor eeuwig zal bezitten. Er zijn allerlei van zulke dingen over de toekomstige bestemming van Israël: dat de Messias letterlijk op de troon van David zal zitten en onder hen zal regeren, en dat alle volken naar hen toe zullen stromen.

Als je het Oude Testament hebt gelezen, weet je dat er verzen in de Schrift staan die zulke dingen zeggen. Maar afhankelijk van hoe ze worden uitgelegd, kun je zeggen dat ze niet vervuld zijn of dat ze wel vervuld zijn. Degenen die geloven dat ze on vervuld zijn, verwachten meestal een bepaald soort letterlijke vervulling waarvan ze zeggen dat die niet heeft plaatsgevonden en daarom in de toekomst moet plaatsvinden. Er zijn op dit moment dus veel on vervulde beloften van God.

De andere opvatting is dat die beloften vervuld zijn, dat ze geestelijk vervuld zijn, en dat dat vanaf het begin de bedoelde vervulling was. Het is niet zo dat God van gedachten is veranderd. Het is zo dat Hij sprak in bewoordingen die geestelijk begrepen moesten worden, en Hij heeft het precies vervuld zoals Hij het bedoelde. Dat zou erop wijzen dat alle beloften van God al vervuld zijn en dat er geen andere on vervuld blijven. Dat lijkt bevestigd te worden doordat Paulus zegt:

Alle beloften van God zijn in Christus een ja, en in Hem klinkt daarop door ons een amen, tot eer van God de Vader.

Dat wil zeggen: de beloften van God worden tot eer van God vervuld door ons, door wat God aan ons christenen heeft gedaan. In Christus hebben wij alle door God beloofde zegeningen ervaren. In Christus. En er is niet nog een andere groep mensen of een andere categorie beloften die niet in Christus vervuld zijn, want hij gebruikte de woorden alle beloften van God, waarvan ik aanneem dat ze hier alles omvatten.

23

Paulus blijft weg om de gemeente te sparen

Vers 21:

En Hij Die ons met u bevestigt in Christus en ons gezalfd heeft, is God, Die ons ook verzegeld heeft en het onderpand van de Geest in onze harten gegeven heeft.

2 KORINTHE 1:21-22

of als een aanbetaling, als het ware.

En ik roep God aan tot Getuige over mijn ziel, dat ik om u te sparen niet weer naar Korinthe ben gekomen.

2 KORINTHE 1:23

Hij legt een eed af. Ik roep God aan als mijn getuige, bij God. Zweren bij God:

En ik roep God aan tot Getuige over mijn ziel, dat ik om u te sparen niet weer naar Korinthe ben gekomen. Niet dat wij heersen over uw geloof, maar wij zijn medearbeiders aan uw blijdschap, want u staat vast door het geloof.

2 KORINTHE 1:23-24

Na deze korte uitweiding over ja, ja en nee, nee en dat alles, komt hij terug op de vraag waarom hij niet naar hen was teruggekomen. Ze dachten dat hij gewoon onbetrouwbaar was. Hij had gezegd dat hij van plan was terug te komen, en vervolgens kwam hij nooit opdagen. Ze dachten dat hij onbetrouwbaar was, misschien oneerlijk, of misschien op zijn minst zijn beloften minder serieus nam dan hij zou moeten doen en ze niet nakwam. Nu zegt hij dat er echt meer achter zit. Het is beslist niet zo dat ik ja zeg en nee bedoel. Daar is absoluut geen sprake van.

Daarover houdt hij een tijdje een heel betoog. Maar hij geeft minstens twee redenen waarom hij niet terugkwam toen ze hem verwachtten. Een daarvan zou heel goed kunnen zijn wat hem in Asia is overkomen, waarnaar hij in vers 8 tot en met 11 verwijst. Hij was daar bijna om het leven gekomen. Het was niet zo dat hij zomaar terug kon komen om hen te bezoeken. Wat er ook met hem aan de hand was, hij kon eenvoudigweg niet reizen. Hij werd in beslag genomen door andere dingen die onverwacht waren gekomen.

Maar hij zegt dat er nog iets was wat hem ervan weerhield terug te komen. Hij zegt in vers 23:

Ik roep God als getuige aan dat ik niet opnieuw naar Korinthe ben gekomen om jullie te sparen.

Toen ze dachten dat hij terug zou komen, kwam hij niet, maar dat was gedeeltelijk om hen te sparen. Hij maakte zich te veel zorgen. De laatste keer dat hij hen had bezocht, niet zo heel lang daarvoor, was het een ramp geweest. Het was vernederend geweest. Erger had het niet gekund. Het was een situatie waarin hij, als hij terugkwam, met grote strengheid zou moeten optreden.

24

Paulus kan streng optreden

Paulus kon heel streng zijn. We hebben daar in de Schrift niet heel veel voorbeelden van, maar we hebben er genoeg om te weten dat hij dat kon zijn. Toen hij op het eiland Cyprus tot Sergius Paulus predikte en Bar-Jezus, of Elymas zoals hij werd genoemd, zich tegen hem verzette, keek Paulus die man aan en zei:

O duivelskind, vol van alle bedrog en van alle sluwheid, vijand van alle gerechtigheid, zult u er niet mee ophouden de rechte wegen van de Heere te verdraaien? En nu, zie, de hand van de Heere is tegen u en u zult blind zijn en de zon voor een tijd niet zien. En onmiddellijk viel er donkerheid en duisternis op hem, en rondlopend zocht hij naar mensen om hem bij de hand te leiden.

HANDELINGEN 13:10-11

en hij sloeg hem met blindheid.

Paulus wist hoe hij streng moest optreden als het nodig was. Ook zonder wonderen te doen om iemand te treffen, sprak hij soms behoorlijk hard. Hij sprak de hogepriester aan en zei:

Toen zei Paulus tegen hem: God zal ú slaan, witgepleisterde wand! Zit u hier om een oordeel over mij uit te spreken overeenkomstig de wet, en geeft u bevel, tegen de wet in, mij te slaan?

HANDELINGEN 23:3

Paulus kon hard spreken. Hij kon mensen een heel naar gevoel geven. Hij kon mensen zelfs op wonderbaarlijke wijze tuchtigen.

In 1 Korinthe hoofdstuk 4 sprak Paulus over problemen die daar in de gemeente bestonden. Het waren misschien andere problemen, of misschien dezelfde problemen die in die gemeente nog veel minder ver ontwikkeld waren. In 1 Korinthe 4 zegt hij in vers 21:

Wat wilt u? Moet ik met de roede naar u toe komen, of in liefde en in een geest van zachtmoedigheid?

1 KORINTHE 4:21

Paulus wist dat hij, als ze de zaken naar aanleiding van zijn brief niet rechtzetten, daarheen zou moeten gaan om schoon schip te maken. Hij zou met een roede moeten komen, waarschijnlijk geen letterlijke roede, maar hij zou moeten komen om tucht uit te oefenen. Hij zou mensen uit de ramen van het kerkgebouw gaan gooien. Is dat wat je wilt? Hij zegt: 'Daarom ben ik niet teruggekomen, want dat is wat ik had moeten doen. Het was om jullie te sparen dat ik niet naar Korinthe terugkwam toen jullie mij terug verwachtten.'

Nu vertelt hij ons niet daadwerkelijk dat de problemen die hij in Efeze had en die hem bijna het leven kostten, een van de redenen waren waarom hij niet naar Korinthe terugkwam. Hij brengt dat verhaal niet in verband met deze specifieke verklaring, maar het zou heel goed kunnen dat de dingen die hem in Efeze overkwamen, een deel van de reden waren. Maar de voornaamste reden die hij geeft waarom hij niet terugkwam, is dat hij, als hij was teruggekomen, hard tegen hen had moeten optreden. In plaats daarvan stuurde hij een brief, zodat hij niet terug hoefde te komen om hard tegen hen op te treden.

En ik roep God aan tot Getuige over mijn ziel, dat ik om u te sparen niet weer naar Korinthe ben gekomen.

2 KORINTHE 1:23

25

Gezag in de gemeente dient tot opbouw

Vers 24 is een prachtig en belangrijk vers, vol belangrijke boodschappen voor ons vandaag. Hij zegt:

Niet dat wij heersen over uw geloof, maar wij zijn medearbeiders aan uw blijdschap, want u staat vast door het geloof.

2 KORINTHE 1:24

Dit is een van de krachtigste verzen. Het is niet het enige of het krachtigste vers, maar het behoort beslist tot de allerbelangrijkste van die geweldige verzen die ons iets vertellen over hoe ver we sinds de dagen van de apostelen zijn afgedwaald in ons begrip van de aard van de gemeente en van het leiderschap in de gemeente. In onze samenleving zien we de kerk als een instelling zoals bijna elke andere instelling. Ze heeft gekozen leiders. Die leiders hebben een gezag dat min of meer politiek van aard is. Mensen moeten zo ongeveer doen wat zij zeggen. Je wordt uit de kerk gezet als je niet doet wat die man zegt.

Nu weten we dat Paulus mensen soms opdroeg iemand uit de gemeente te zetten. Maar over het algemeen was dat niet alleen maar omdat ze iets niet deden wat hij van hen verlangde. Hij liet een man uit de gemeente zetten omdat die in incest leefde. En het kan zijn, zoals we hebben geopperd, dat hij iemand uit de gemeente liet zetten die het gezag van Paulus volledig ondermijnde.

Paulus had geen groot ego. Het was niet zo dat hij niet een beetje kritiek kon verdragen. Hij kon best kritiek verdragen, maar als iemand zijn bediening volledig gaat ondermijnen, ondermijnt dat zijn Evangelie. Dat ondermijnt het hele bestaansrecht van de gemeente in Korinthe die Paulus had gesticht. En het laat de gemeente over aan elke wind van leer die deze valse leraren maar zouden kunnen verkondigen, zodat ze heen en weer geslingerd wordt. En dus moest Paulus zich in zo'n

geval verdedigen. Maar hij wil duidelijk maken dat hij zichzelf niet ziet als iemand die heerschappij over hen voert. Ze staan door het geloof voor God. Paulus was geen overheersend type. Sterker nog, later in 2 Korinthe zegt hij een paar keer:

Want ook als ik mij nog meer zou beroemen op onze volmacht, die de Heere ons gegeven heeft tot opbouw en niet tot uw afbraak, dan zou ik nog niet beschaamd worden.

2 KORINTHE 10:8

Paulus noemt twee keer zijn gezag dat God hem heeft gegeven.

In 2 Korinthe 10:8 zegt hij:

Want ook als ik wat meer zou opscheppen over ons gezag, dat de Heer ons heeft gegeven om jullie op te bouwen en niet om jullie af te breken, zou ik me daar niet voor schamen.

En dan zegt hij in 2 Korinthe 13:10:

Daarom schrijf ik u dit terwijl ik afwezig ben, opdat ik, wanneer ik aanwezig ben, niet streng hoef op te treden, overeenkomstig de volmacht die de Heere mij gegeven heeft tot opbouw en niet tot afbraak.

2 KORINTHE 13:10

Dus twee keer zegt hij dat God hem gezag heeft gegeven, maar dat gezag is niet bedoeld om af te breken. Het is bedoeld om de gemeente op te bouwen. Dat gezag is er niet voor Paulus om zichzelf op te bouwen of zichzelf te verheffen, maar om de gemeente op te bouwen.

26

Dienend leiderschap en de vrijheid van Apollos

Jezus maakte het heel duidelijk.

Maar Jezus riep hen bij Zich en zei tegen hen: U weet dat zij die geacht worden leiders te zijn van de volken, heerschappij over hen voeren, en dat hun groten macht over hen uitoefenen. Maar zo zal het onder u niet zijn; maar wie onder u belangrijk wil worden, die moet uw dienaar zijn. En wie van u de eerste zal willen worden, die moet dienaar van allen zijn.

MARKUS 10:42-44

Dus degene die gezag heeft, is niet degene die de bevelen geeft. Degene die gezag heeft, brengt Gods maatstaven over. Maar hij is er niet om mensen voor hem te laten buigen en voor een of ander gezag dat hij van zichzelf zou hebben, alsof elke wens van hem voor hen een bevel is.

Paulus gaf Apollos bijvoorbeeld enkele nadrukkelijke instructies die Apollos niet opvolgde, en Paulus verweet hem dat niet. In 1 Korinthe 16:12 staat:

En wat Apollos, de broeder, betreft, ik heb hem er vele malen toe opgeroepen dat hij met de broeders naar u toe zou komen, maar hij wilde nu beslist niet komen. Hij zal echter komen, wanneer het hem gelegen komt.

1 KORINTHE 16:12

Hier heb je Paulus, de apostel van de heidenen. Apollos is in veel opzichten een veel minder belangrijke man dan Paulus. Hij heeft zeker niet dezelfde positie in de gemeente, zeker niet in de gemeente van Korinthe of in de gemeenten onder de heidenen. Waarschijnlijk omdat Paulus de apostel voor de heidenen was die deze gemeenten had gesticht. Apollos kwam daar later om wat onderwijs te geven, maar hij

was beslist een man van minder aanzien dan de apostel Paulus. En hier dringt Paulus er bij die man sterk op aan om naar Korinthe te gaan. Maar Paulus zegt dat hij beslist niet wilde gaan, en dus ging hij niet.

Paulus zegt niet: ‘Kun je je voorstellen hoe brutaal die man is? Ik, de apostel Paulus, dring er sterk bij hem op aan en zeg hem dat hij moet gaan. En hij heeft gewoon geen zin om te gaan, dus doet hij het niet? Wat een rebel! Die Apollos, hij is een ongeleid projectiel. Hij is niet in de hand te houden. Hij gehoorzaamt gewoon niet aan apostolisch gezag.’ Maar Paulus zegt niets van dat alles. Hij zegt:

Nou, hij komt wel wanneer hij wil. Hij komt wel als het hem uitkomt.

En hij bekritiseert Apollos daar niet om.

Hij gaat ervan uit dat Apollos geen verantwoording aan hem verschuldigd is. Apollos kan doen wat God wil dat hij doet. Paulus is misschien teleurgesteld over sommige keuzes die Apollos maakt, maar dat is iets tussen hem en God. Het is niet aan Paulus om Apollos uit de gemeente te sluiten, alleen maar omdat Apollos zich niet aan hem onderwierp.

27

Gemeenteleiders mogen niet heersen

En toch zijn er veel gemeenteleiders die precies die benadering volgen. Als iemand niet precies alles doet wat de gemeenteleiders willen dat hij doet, dan veroorzaakt die persoon verdeeldheid. Hij is een rebel, een einzelgänger, iemand die de leiders van de gemeente zal ondermijnen en die aangepakt moet worden als iemand die eruit gezet moet worden. Ik weet dat, want ik ben ooit om die reden uit een gemeente in Californië gezet. Die gemeente hield zich bezig met de herderschapsleer. En de mensen op wie ik doel, behoren natuurlijk vooral tot de herderschapsbeweging.

Maar hoewel de herderschapsbeweging gelukkig geen grote beweging meer is, leeft haar geest helaas nog steeds in veel leiders. Veel leiders denken dat als niet iedereen het op hun manier doet, zo iemand op de een of andere manier een rebel tegen God is en onder de gemeentetucht moet komen te staan.

Paulus zag dat niet zo. Het is waar dat Paulus soms de leiding nam wanneer de gemeente niet meer in de hand te houden was en iemand tucht moest uitoefenen. Maar hij deed dat niet vanuit een persoonlijke wrok van: ‘Deze persoon doet niet wat ik zeg dat hij moet doen.’ Het ging om iemand die in zonde leefde, of iemand die zich tegen het Evangelie van Paulus verzette en dwaalleer verkondigde, of iemand die eenvoudigweg het gezag van Paulus als apostel volledig ondermijnde. Dat zijn dingen die Paulus niet onbesproken kon laten.

Maar als het erop aankwam de gemeente te dwingen om elk klein ding te doen dat Paulus wilde, zegt hij: ‘Dat is niet mijn zaak.’

Niet dat wij heersen over uw geloof, maar wij zijn medearbeiders aan uw blijdschap, want u staat vast door het geloof.

2 KORINTHE 1:24

Dat is wat een leider is. Een leider is niet iemand die heerschappij over de gemeente voert. Een leider is iemand die werkt, een dienaar, een arbeider die zich inzet voor de blijdschap van de gemeente. Hij werkt eraan om hen blij te maken, en niet andersom.

Hij zegt:

En ik roep God aan tot Getuige over mijn ziel, dat ik om u te sparen niet weer naar Korinthe ben gekomen. Niet dat wij heersen over uw geloof, maar wij zijn medearbeiders aan uw blijdschap, want u staat vast door het geloof.

2 KORINTHE 1:23-24

28

Standhouden door persoonlijk geloof

Dit is iets heel belangrijks. Veel christenen weten niet hoe ze door geloof moeten standhouden. Ze geloven dat ze hun voorganger nodig hebben, dat ze een andere gelovige nodig hebben, een andere mentor, en dat ze zonder die persoon niet zouden

kunnen standhouden. Paulus zegt: ‘Heb die houding niet. Ik ben niet je leider. Ik ben niet je gezag. Je hebt alleen door geloof een relatie met God, en je staat alleen voor Hem.’

Wat zou je doen als degene die je tot de Heere heeft geleid, van het geloof afviel? Ik ken iemand bij wie dat is gebeurd. Ik ken een goede, sterke broeder die door een andere goede, sterke broeder tot de Heere was geleid. Maar die broeder viel van het geloof af, raakte verslaafd aan heroïne en hing zichzelf op. Wat zou je doen als degene die je tot de Heere heeft geleid, dat deed? Ik weet niet wie je tot de Heere heeft geleid. Misschien was het een voorganger, misschien waren het je ouders, misschien was het iemand naar wie je als christen opkeek, of een mentor. Maar wat als die persoon besloot geen christen meer te zijn? Zou dat invloed op je hebben? Dat zou niet zo moeten zijn. Het zou je emotioneel moeten raken. Je zou verdriet moeten hebben, zoals je verdriet zou hebben om ieder ander, vooral als iemand die je bewonderde ten val kwam. Maar het zou je standvastigheid niet moeten aantasten.

Als degene die je tot de Heere leidt, van het geloof afvalt, is dat op geen enkele manier een excuus voor jou om te struikelen. Nu, als je wel struikelt, zal die persoon daar tegenover God enige verantwoordelijkheid voor moeten dragen, want:

En wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, doet struikelen, het zou beter voor hem zijn dat er een molensteen om zijn hals werd gedaan en hij in de zee geworpen werd.

MARKUS 9:42

Maar dat betekent niet dat degene die struikelde, het recht had om te struikelen.

Paulus staat niet in jouw plaats. Je voorganger houdt niet voor jou stand. Je bent niet standvastig omdat je voorganger standvastig is, of omdat je gemeente standvastig is, of omdat je een gemeente of een voorganger hebt. Je bent standvastig omdat je God hebt. En door je eigen persoonlijke geloofsrelatie met Hem heb je die standvastigheid. En je hebt je plicht en je wandel met God. Er zijn christelijke leiders die moeten bijdragen aan je blijdschap, maar ze mogen geen heerschappij over je voeren. Wanneer ze beginnen te denken dat ze wel heerschappij over je hebben, is het tijd om een andere

plek te zoeken waar je niet onder hun gezag staat. Want ze hebben van de gemeente een politieke instelling gemaakt, in plaats van wat de gemeente in de ogen van Paulus was.

29

Een brief vol tranen in plaats van een bezoek

Nu zegt hij in hoofdstuk 2:

Dus dit heb ik mij voorgenomen: dat ik niet opnieuw in droefheid naar u toe zou komen. Want als ik u bedroefd maak, wie is het dan die mij verblijden zal, behalve hij die door mij bedroefd is gemaakt?

2 KORINTHE 2:1-2

Dit is een voortzetting van die gedachte. Hij zei: 'Ik ben niet naar jullie toe gekomen omdat ik jullie wilde sparen, en ik wil mezelf ook sparen. Als ik kwam, zou het verdriet dat ik voelde het mij onmogelijk maken om rustig te komen. Ik zou moeten komen, ik zou orde op zaken moeten stellen, ik zou bedroefd zijn, mijn verdriet zou duidelijk zichtbaar zijn, jullie zouden bedroefd worden. Ik zou jullie in het openbaar moeten terechtwijzen. Ik zou allerlei harde dingen moeten doen waar iedereen ongelukkig van wordt. En in al mijn beproevingen heb ik heel weinig troost in mijn leven, behalve de mensen die door mij tot geloof zijn gekomen.

Daarom, mijn geliefde broeders, naar wie ik zeer verlang, mijn blijdschap en kroon, blijf zo staande in de Heere, geliefden!

FILIPPENZEN 4:1

En jullie Korinthiërs zijn degenen die mij blij maken. Ik wilde beslist niet met zoveel somberheid en boosheid en onheil bij jullie komen dat jullie er allemaal neerslachtig van zouden worden. Want in zekere zin verwacht ik van jullie dat jullie mij blij

maken. Jullie zijn mijn enige bron van blijdschap. Dus ik wil jullie niet meer verdriet bezorgen dan nodig is. En daarom ben ik niet gekomen, omdat ik wist dat ik zoiets zou moeten doen.'

Hij gaat verder:

En dit heb ik u juist geschreven, opdat ik bij mijn komst geen droefheid zou ondervinden van hen over wie ik mij moest verblijden; en ik vertrouwde van u allen dat mijn blijdschap die van u allen is.

2 KORINTHE 2:3

Omdat hij niet is gekomen, verwijst hij hier naar een brief die hij in plaats daarvan heeft geschreven.

Dat wil zeggen: 'Ik ben blij omdat jullie blij zijn. Jullie blijdschap is mijn blijdschap. Als jullie niet blij zijn, zal ik ook geen blijdschap hebben.'

Want in veel verdrukking en benauwdheid van hart heb ik u geschreven, onder veel tranen, niet opdat u bedroefd zou worden, maar opdat u de liefde zou leren kennen die ik overvloedig voor u heb.

2 KORINTHE 2:4

Ook hier gaat het naar alle waarschijnlijkheid om die brief die we niet meer hebben. Tenzij hij naar 1 Korinthe verwijst, maar het lijkt er sterk op dat hij dat niet doet. Hij heeft het over Korinthe C.

Zijn brief was een krachtige brief. In zekere zin maakte die hen inderdaad bedroefd, maar hij schreef hem niet alleen maar om hun gevoelens te kwetsen. Dat deed hij niet. Hij deed het omdat hij wilde dat ze zagen hoe sterk zijn gevoelens voor hen waren. Hij was diep verscheurd over de situatie, over hun welzijn en over hoe het met hun vriendschap met hem gesteld was.

30

De gestrafte broeder vergeven en herstellen

Maar als iemand droefheid veroorzaakt heeft, dan heeft hij niet mij bedroefd, maar in zekere zin — opdat ik het hem niet te zwaar maak — u allen.

2 KORINTHE 2:5

En hij heeft één bepaalde persoon op het oog, zo blijkt.

Ik weet niet of hij daarmee bedoelt: 'Ik wil zijn misdaad niet groter maken dan die werkelijk is door te zeggen dat hij jullie allemaal verdriet heeft gedaan. Misschien vindt hij zelf dat hij maar één man verdriet heeft gedaan, en ik zeg dat het in zekere zin de hele gemeente pijn heeft gedaan. Maar ik wil dat niet op zo'n manier zeggen dat ik hem daardoor met nog meer schuld belast.' Hij zei namelijk:

Voor zo iemand is die straf, die door velen is opgelegd, genoeg geweest. Zodat u hem daarentegen liever moet vergeven en bemoedigen, opdat zo iemand niet misschien door al te grote droefheid wordt verteerd. Daarom verzoek ik u dat u uw liefde voor hem weer bevestigt. Want met dit doel heb ik ook geschreven: dat ik uw beproefdheid te weten zou komen, of u in alles gehoorzaam bent. Degene wie u nu iets vergeeft, die vergeef ik ook; want ook ik heb, als ik al iets te vergeven heb, het hem vergeven omwille van u, voor het aangezicht van Christus, opdat de satan op ons geen voordeel zou behalen. Want zijn gedachten zijn ons niet onbekend.

2 KORINTHE 2:6-11

We hebben in de inleiding al een beetje over deze verzen gesproken. Het is duidelijk dat de gemeente had gereageerd op Paulus' brief met terechtwijzingen en dat ze deze man een straf hadden opgelegd. Er staat niet wat die straf was. Het was een heel zware straf.

We kunnen, denk ik, zonder veel kans dat we het mis hebben, aannemen dat het waarschijnlijk uitsluiting uit de gemeente was. Hij was uit de gemeente gezet en werd als een afvallige beschouwd. Toch was hij een man die echt met God in het reine wilde zijn. Hij was alleen verkeerd begonnen en in zonde verstrikt geraakt, enzovoort, en nu heeft hij berouw. Er wordt gesproken over hoeveel verdriet hij heeft. Paulus is bezorgd dat hij door al te veel verdriet verzwolgen zou worden.

Om dus te voorkomen dat hij helemaal ontmoedigd raakt en het helemaal opgeeft om christen te zijn, zegt hij: ‘Goed, nu heeft hij zijn les geleerd. Neem hem nu weer op in de gemeente. En als jullie hem vergeven, dan komt dat wat mij betreft erop neer dat ik hem vergeef. Ik schenk hem mijn vergeving, en ik wil dat jullie hem in mijn plaats vergeven. En als ik iets vergeef, doe ik dat in de tegenwoordigheid van Christus.’

31

Vergeving voor Christus en Satans invloed

Het is niet helemaal bekend wat hij bedoelt met:

als ik hem vergeef in de aanwezigheid van Christus.

Bedenk dat Jezus in Johannes hoofdstuk 20 tegen de apostelen zei:

Als u iemands zonden vergeeft, zijn ze vergeven; als u ze iemand blijft toerekenen, blijven ze hem toegerekend.

JOHANNES 20:23

Ik weet niet of dat een bijzonder voorrecht van apostelen is en Paulus daarvan gebruikmaakte, of dat het iets is wat alle christenen kunnen doen. Stefanus was geen apostel, maar toen hij gestenigd werd, zei hij:

Reken hun deze zonde niet aan.

We nemen aan — ik weet niet of we het zeker kunnen weten — dat God dat verzoek inwilligde en zei: ‘Goed, op jouw verzoek zal Ik hun die zonde niet aanrekenen, Stefanus.’

We kunnen niet zomaar overal zeggen: ‘God, vergeef de hele wereld’, en daarmee die vergeving tot stand brengen. Om te beginnen zijn wij niet de benadeelde partij bij alle zonden van de wereld. Dat is God, en het is aan God om te vergeven. Maar naast God als benadeelde partij zijn er in veel gevallen van zonde ook mensen die benadeeld zijn. Het zou heel goed kunnen dat Paulus bedoelt: die man moet niet alleen tegenover God tot bekering komen, maar hij heeft ook mijn vergeving nodig, en die schenk ik hem in de tegenwoordigheid van Christus. Dat wil zeggen: terwijl Christus er getuige van is, bied ik deze man vergeving aan, zodat Christus ook zal erkennen dat hij door mij vergeven is.

Ik weet niet hoe dat allemaal precies werkt, maar het is heel goed mogelijk dat het aan ons is en dat we inderdaad het gezag hebben om mensen de zonden te vergeven die ze tegen ons hebben begaan. We kunnen mensen geen zonden vergeven die ze tegen iemand anders hebben begaan, maar we kunnen mensen wel vergeven wat ze ons hebben aangedaan. Mogelijk aanvaardt God dat als we dat doen als vertegenwoordigers van Christus, als leden van Zijn lichaam, als een koninkrijk van priesters.

Paulus zegt:

Ik vergeef deze man in de aanwezigheid van Christus.

Het klinkt bijna alsof hij zegt: ‘Nu ik dat heb gedaan, zal Christus hem ook niets meer aanrekenen, want de zonde was tegen mij gericht en ik vergeef hem. En in de tegenwoordigheid van Christus is hij dan vergeven.’ En God erkent dat. Hij zegt:

Want zijn gedachten zijn ons niet onbekend.

2 KORINTHE 2:11

De gedachte is dat als die man te verbitterd raakt, te ontmoedigd raakt, hij een enorme vijand van de gemeente kan worden. Satan kan van zo'n verdeeldheid profiteren. Satan kan profiteren van iemand die gebroken van geest is en niet hersteld wordt. Waar vergeving onder broeders ontbreekt, krijgt de duivel enorm veel gelegenheid om in actie te komen en binnen te dringen waar een breuk is, waar een wig is gedreven. De duivel buit zulke dingen enorm uit, en we weten dat hij daartoe geneigd is.

Vers 12 zegt:

32

Paulus wacht in Troas op Titus

Toen ik in Troas kwam om het Evangelie van Christus te verkondigen en de Heere daar een deur voor mij had geopend, vond ik geen rust in mijn geest, omdat ik mijn broeder Titus niet aantrof. Daarom nam ik afscheid van hen en vertrok ik naar Macedonië. Maar God zij dank, Die ons in Christus altijd in Zijn triomftocht meevoert en door ons overal de geur van de kennis van Hem verspreidt. Want voor God zijn wij de geur van Christus onder hen die gered worden en onder hen die verloren gaan. Voor de laatsten zijn wij een doodsgeur die tot de dood leidt, voor de eersten een levensgeur die tot het leven leidt. En wie is voor zulke dingen bekwaam? Want wij zijn niet zoals zovelen die met het Woord van God handel drijven. Wij spreken oprecht, vanuit God, voor Gods aangezicht, in Christus.

2 KORINTHE 2:12-17

We leven ons leven in het besef dat we tegenover God verantwoording verschuldigd zijn. Paulus had geen voorganger nodig tegenover wie hij verantwoording moest afleggen, die erop toezag dat hij eerlijk bleef. Hij deed wat hij deed en zei wat hij zei voor Gods aangezicht, en dat hield hem eerlijk.

Dat Titus niet naar hem toe kwam, is een van die vele kleine stukjes in dit gedeelte waarin hij iets vertelt over wat er in het verleden is gebeurd en zo de leemten opvult. Paulus was naar Troas gegaan in de hoop dat Titus zich bij hem zou voegen, blijkbaar nadat hij Titus met de brief naar de Korinthiërs had teruggestuurd. Hij was gespannen, zat als op hete kolen, en wachtte op nieuws om te horen hoe de gemeente

de brief had ontvangen. Maar Titus kwam niet opdagen. Hij kon niet langer wachten, dus besloot hij Titus onderweg op de landroute in Macedonië te treffen. Hij ging naar Macedonië en kwam Titus daar uiteindelijk tegen.

33

Christus' triomftocht en de geur van het Evangelie

Deze verwijzing naar het verspreiden van de kennis van God als een geur, in de verzen 14 tot en met 16, is gebaseerd op het beeld van een terugkerende Romeinse generaal met zijn gevangenen achter zich aan. Wanneer hij zegt:

En God zij dank, Die ons in Christus altijd doet triomferen en door ons de geur van Zijn kennis op iedere plaats openbaar maakt.

2 KORINTHE 2:14

kan dit betekenen dat wij de gevangenen zijn. God heeft ons overwonnen, en ons leven als Zijn dienaren en gevangenen getuigt tegenover de hele wereld van de kennis van Hem.

[Vertalersnoot: Gregg bespreekt hier de Engelse formulering 'leads us in triumph' ('ons meevoert in een triomftocht'). Die formulering ligt ten grondslag aan zijn uitleg over meegevoerde gevangenen. De hierboven aangehaalde HSV zegt 'ons in Christus altijd doet triomferen'.] Wij zijn Zijn slaven die eropuit gaan en het Evangelie verkondigen. En ons leven, de manier waarop we behandeld worden, wat we voor Christus verdragen en onze gehoorzaamheid verspreiden de kennis van God onder alle mensen. Het is als een geur.

Voor sommige mensen is horen over God goed nieuws. Voor anderen niet. Voor degenen die Hem verwerpen, betekent het alleen maar een veroordeling. Het is een boodschap van de dood die tot de dood leidt, want de boodschap van het Evangelie is

dat er dood is voor degenen die Christus verwerpen. Maar voor degenen die de boodschap aannemen, is het een boodschap van leven die leidt tot hun bekering en tot hun eeuwige leven.

Dit beeld van de geur is ook aan diezelfde voorstelling ontleend. Want wanneer de generaals hun troepen en hun gevangenen mee terugbrachten, hielden ze een optocht met wierook. De gevangenen roken de wierook en wisten dat dit slechts een voorbode was van hun eigen ondergang.

Paulus gebruikt hetzelfde beeld in Kolossenzen 2, vers 15. Maar hier lijkt hij het niet zozeer te hebben over onze triomf als wel over het feit dat Christus over ons heeft getriomfeerd. Door Hem te gehoorzamen en de kennis van Hem te verspreiden, zijn wij het teken van Zijn triomf over ons en over de wereld. Misschien zullen we daar later meer over zeggen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 2 Korinthe 1:1-2
- 2 Korinthe 1:3
- 2 Korinthe 1:3-4
- 2 Korinthe 2:4
- 2 Korinthe 1:4
- 2 Korinthe 1:5
- Handelingen 9:4
- Jesaja 63:9
- Mattheüs 25:40
- Kolossenzen 1:24
- 2 Korinthe 1:6-7
- 2 Korinthe 1:8-11
- 1 Korinthe 12:8-10
- 2 Korinthe 1:12
- 2 Korinthe 1:13-14

- 2 Korinthe 1:15
- 2 Korinthe 1:16
- 2 Korinthe 1:12-13
- 2 Korinthe 1:17
- 2 Korinthe 1:18
- 2 Korinthe 1:19
- 2 Korinthe 1:20
- 2 Korinthe 1:21-22
- 2 Korinthe 1:23
- 2 Korinthe 1:23-24
- Handelingen 13:10-11
- Handelingen 23:3
- 1 Korinthe 4:21
- 2 Korinthe 1:24
- 2 Korinthe 10:8
- 2 Korinthe 13:10
- Markus 10:42-44
- 1 Korinthe 16:12
- Markus 9:42
- 2 Korinthe 2:1-2
- Filippenzen 4:1
- 2 Korinthe 2:3
- 2 Korinthe 2:5
- 2 Korinthe 2:6-11
- Johannes 20:23
- 2 Korinthe 2:11
- 2 Korinthe 2:12-17
- 2 Korinthe 2:14

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.